

Liahona

HVORFOR VI TRENGER KIRKEN

Herren leder sin kirke
gjennom profeter og
apostler, side 12

Bygg opp Sion: Gi
hjelp på Herrens
måte, side 24

Vi kan nå vårt guddommelige
potensial sammen, side 18

KIRKEN
ER
HER

Salt Lake City i Utah

ity

FOTO: JOHN LUKE

Det administrative senteret i Herrens gjenopprettede kirke er samlet rundt Temple Square i hjertet av Salt Lake City. Her er noen interessante bygninger:

1. Kirkehistorisk bibliotek

Arkiver for å bevare Kirkens historie i de siste dager.

2. Kirkens kontorbygning:

Hovedkontorer for forskjellige avdelinger i Kirken.

3. Hjelpeforeningens bygning:

Hovedkvarter for Primærs, Unge kvinners og Hjelpeforeningens generalpresidentskaper.

4. Kirkens administrasjonsbygning:

Kontorer for Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, samt noen medlemmer av De sytti.

5. Joseph Smith Memorial Building:

Opprinnelig et hotell, rommer nå et FamilySearch-senter, en kinosal for Kirkens filmer, restauranter, administrasjonskontorer for Kirken og en kirkesal.

6. Salt Lake tempel:

Før det ble stengt for renovering i desember 2019, var det et av 166 templer i drift over hele verden. Det vil bli gjenåpnet i 2024.

7. Nordre besøksenter:

Er med på å ta imot 3 til 5 millioner besøkende på Temple Square hvert år.

8. Salt Lake tabernakel:

Tilholdssted for Tabernakelkoret på Temple Square.

9. Museet for Kirkens historie og kunst:

Bidrar til å fortelle Kirkens historie ved hjelp av kunst og gjenstander.

10. Slekthshistorisk bibliotek:

Det største slekthshistoriske biblioteket i verden.

11. Konferansesenteret:

Nåværende arena for generalkonferansen, med 21 000 sitteplasser. Benyttes også til konserter og kulturarrangementer.

Herren leder sin kirke
gjennom profeter og
apostler

President Dallin H. Oaks

12

Guds ekstraordi-
nære døtre

Jean B. Bingham

18

Og Herren kalte sitt folk Sion
Sharon Eubank

24

Velsignelsene ved medlemskap i Kirken

I år feirer vi 200-års jubileet for Faderens og Sønnens besøk til Joseph Smith. Ti år etter Det første syn ble Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige organisert, slik at vi kan motta ordina-sene, evangeliets læresetninger og prestedømsmyndigheten som er nødvendig for vår frelse.

Etter hvert som verden blir stadig mer sekulær, lurer imidlertid mange på hvorfor organi-sert religion er nødvendig. De føler at de kan være nær Gud uten å tilhøre en kirke. Selv om det er sant at vi kan føle Herrens ånd på mange steder, tar dette nummeret av *Liahona* for seg noen av grunnene til at Herren organiserte sin kirke og hvordan hans gjenopprettede kirke fokuserer vår læring og forsterker våre individuelle reaksjoner på hans Ånd til det gode i vår tid.

Som jeg bemerker i min artikkel på side 24, følger Kirkens medlemmer profeten Joseph Smiths lære om å "mette den sultne, kle den nakne ... trøste den sørgende, enten det er i denne Kirken [eller] i en annen". I mitt arbeid med Kirkens veldedighetstjeneste har jeg vært vitne til de enorme bidragene Kirken gjør i mer enn 100 land hvert år. Takket være små bidrag fra Kirkens medlemmer har våre brødre og søstre over hele verden blitt velsignet med livets nødvendigheter og mye mer.

På side 12 forklarer president Dallin H. Oaks hvorfor Herren leder sin kirke gjennom pro-feter og apostler, og på side 18 deler søster Jean B. Bingham, som jeg virker sammen med i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, et budskap om kvinners innflytelse og hvordan vi hjelper hverandre å oppnå vårt guddommelige potensial ved å arbeide sammen i Kirken.

Måtte Gud velsigne oss som enkeltpersoner og som folk med å fortsette å yte omsorgstjeneste på en høyere og helligere måte til Frelseren kommer igjen.

Søster Sharon Eubank

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Innhold

- 5 Å være medlem av Kirken er som å ... 🕒
- 6 Eksempler på tro: Ulisses og Emilia Maio – Porto i Portugal 🕒
- 8 **Prinsipper for omsorgstjeneste:** Omsorgstjeneste gjennom tempelarbeid
- 12 **Herren leder sin kirke gjennom profeter og apostler**
Av president Dallin H. Oaks
Organiseringen av Herrens kirke har alltid vært i overensstemmelse med hans guddommelige plan.
- 18 **Guds ekstraordinære døtre**
Av Jean B. Bingham
Alle kvinner har guddommelig potensial og hensikt.
- 24 **Og Herren kalte sitt folk Sion**
Av Sharon Eubank
Humanitært arbeid på Guds måte bygger opp Sion.
- 28 **Ubon menighet kan klare det!** 🕒
Av Akanit Sappasert
En menighet i Thailand går svært langt for at alle skal komme seg i kirken.
- 30 **Sagt av siste dagers hellige** 🕒
Hellige fra Irland bærer vitnesbyrd på familien Smiths gård. En tilknytning til Joseph Smith styrker troen. En familie går til kirken i regnet. Et ektepar med små barn undrer seg over et nytt kall.
- 34 **Kom, følg med meg: Mormons bok** 📖 🕒
Bruk disse ukentlige artiklene til å forbedre ditt studium av Mormons bok denne måneden.
- 38 **Min notatbok for konferansen:** Generalkonferansen oktober 2019 🕒
- 40 **Vårt hjem, vår familie:** Inspirasjon på bryggen 🕒
Av Afatia Silaga
En far ber om å kunne forene familien igjen etter en krangel.

🕒 Kjapp lesning

📖 Kom, følg med meg støtte

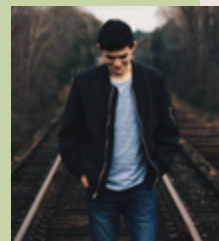

Omslagssiden
Illustrasjon: David Green

Deler

Unge voksne 42

Føler du deg utelatt? Som Guds barn **hører vi alle hjemme i hans kirke.** Les fra unge voksne om hvordan **de fant et sted.**

Ungdom

Forbered deg til konferansen med notatboken for generalkonferansen.

Barn

Vennen

Lær å **be slik Enos** gjorde. Les om medlemmer av Kirken på Samoa.

ARTIKLER I MARS SOM BARE FINNES DIGITALT

Da jeg møtte profeten, lærte jeg å slutte å overanalysere evangeliet

Av Nelesoni Mailei

En ung voksen fra Australia deler inn-sikt etter å ha møtt president Nelson.

Å komme tilbake til Kirken til åpne armer

Av Rachele Wilson

Denne unge konvertitten fra New Zealand forteller hva som ble mest utslagsgivende for at hun kom tilbake til Kirken.

Hvordan overleve søndagen som innadvendt

Av Aspen Stander

Å gå i kirken som en mer innadvendt person kan føles ensomt. Men denne unge voksne forteller hvordan hun har funnet seg til rette.

Jeg vet at profeten er kalt og blir ledet av Gud

Av Anne Vadly Louis

Et ungt medlem fra Haiti forteller hvordan det å møte en apostel påvirket hennes vitnesbyrd om levende profeter.

FINN MER

I Gospel Library-appen og på liahona.ChurchofJesusChrist.org kan du:

- Finne nyeste nummer.
- Finne innhold som bare er tilgjengelig digitalt.
- Søke i tidligere numre.
- Send inn dine historier og tilbakemeldinger.
- Abonnere eller gi et gaveabonnement.
- Forbedre ditt studium med digitale verktøy.
- Dele favorittartikler og -videoer.
- Last ned eller skrive ut artikler.
- Lytte til dine favorittartikler.

KONTAKT OSS

Send spørsmål og tilbakemeldinger til liahona@ChurchofJesusChrist.org.

Send inn historiene dine på liahona.ChurchofJesusChrist.org eller per post til:
Liahona, flr. 23
 50 E. North Temple Street
 Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

MARS 2020, ÅRGANG 84, NR. 3 LIAHONA 16718 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlers quorum:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktør: Randy D. Funk

Veiledere: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Starfill

Administrerende direktør: Richard I. Heaton

Direktør for Kirkens tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Camila Castrillón

Tekst og redigering: David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Murdock Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Distribusjonssjef: Nelson Gonzalez

Oversettelse: Kirkens oversettelseskantor

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
 Telefon: +46 (0) 8500 655 20
 E-post: rctestholm@ChurchofJesusChrist.org

Internett: store.ChurchofJesusChrist.org
 Abonnementpris pr. år: NOK 87 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til **Liahona**, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA; e-post til: liahona@ChurchofJesusChrist.org; eller på internett: liahona.ChurchofJesusChrist.org.

Liahonas lokalredaksjon:
 Redaksjonens adresse:
 Joanna Bjerga
 Haraldskroken 31
 4041 Hafslund
 Tlf.: 41021116
 E-post: jojobjerga@gmail.com
 Nyhetsredaktør: Joanna Bjerga

Liahona (en betegnelse fra Mormons bok som betyr "kompass" eller "veiviser") utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fjiansk, finsk, fransk, gassisk, gresk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kambodsjansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, latvisk, litauisk, marshallsk, mongolsk, nederlandsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, swahili, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, tsjekkisk, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antall utgivelser varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2020 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett: Med mindre annet er angitt, kan enkeltpersoner kopiere materiale fra **Liahona** til eget personlig, ikke-kommersielt bruk (herunder kall i Kirken). Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekales. Visuelt materiell må ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

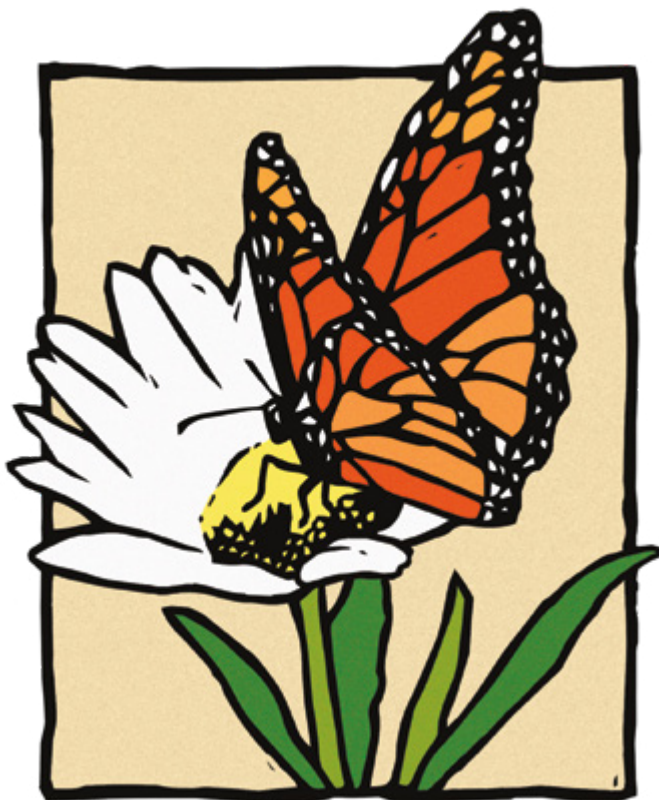
For Readers in the United States and Canada: March 2020 Vol. 84 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Å VÆRE MEDLEM AV KIRKEN ER SOM Å ...

For å bidra til å markere 200-års jubileet for Det første syn, gleder vi oss i dette nummeret over vel-signelsene ved å tilhøre Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Her er tre måter Kirkens ledere har beskrevet det å være medlem av Kirken på.

Å VÆRE EN MONARKSOMMERFUGL

"I likhet med monarksommerfuglen er vi på en reise tilbake til vårt himmelske hjem der vi vil gjenforenes med våre himmelske foreldre. I likhet med sommerfuglene er vi blitt gitt **guddommelige egenskaper** som setter oss i stand til å navigere gjennom livet ... Hvis vi i likhet med dem vil la våre hjerter være knyttet sammen, vil Herren beskytte oss ... og vil gjøre oss til et vakkert kaleidoskop."

Søster Reyna I. Aburto, annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, "Alle som én", *Liahona*, mai 2018, 78.

Å VÆRE EN LIVLINE FOR ANDRE

"Når vi holder våre pakter, gjør det oss kanskje annerledes enn andre i vår kultur og vårt samfunn, men det gir oss tilgang til inspirasjon slik at vi kan tenke på andre løsninger, andre tilnærminger, andre anvendelser. Vi kommer ikke alltid til å passe inn med verden, men **å være annerledes på positive måter kan bli en livline til andre som strever."**

Søster Sharon Eubank, førsteådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, "Tenn ditt lys", *Liahona*, nov. 2017, 8.

Å VÆRE I ET KOR

"Det er etter guddommelig forordning at ikke alle stemmer i Guds kor er like. Det trengs variasjon – sopraner og alter, barytoner og basser – for å skape fyldig musikk ...

Og forlat fremfor alt ikke din plass i koret. Hvorfor? Fordi du er unik, du er uerstattelig. Å miste en eneste stemme reduserer alle andre sangere i jordelivets store kor, herunder tapet av dem som føler seg på siden av samfunnet eller på siden av Kirken."

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, "Sanger som synges og ikke synges", *Liahona*, mai 2017, 49, 50.

Ulisses og Emilia Maio

Porto i Portugal

Emilia Maios søster Custodia ble født med betydelige funksjonshemninger. For femten år siden kom Custodia for å bo hos Emilia og hennes mann Ulisses. Som familie har de lært at uselvisk familietjeneste er en stor kilde til glede.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Emilia:

Selvfølgelig var det vanskelig i begynnelsen. Jeg måtte slutte i jobben for å ta meg av søsteren min. Men det har vært en velsignelse. Da Ulisses og jeg giftet oss, oppdaget vi at vi ikke kunne få barn. Custodia er som et barn som er sendt fra Gud for at vi skal ta oss av henne. På mange måter er hun med på å fylle tomrommet vi føler ved å være barnløse. Hun er kjærlig og omsorgsfull. Hun elsker å le og elsker å gå i kirken. Hun er en glede.

Ulisses:

Å tjene min familie har alltid løftet meg åndelig. Selv om vi ikke har så mye alenetid som ektepar, står vi hverandre nær åndelig. Vi er mer sammensveiset som familie. Hele tiden har vi sett Herrens hånd hjelpe oss. Han har vist oss mirakel etter mirakel. Vi er virkelig velsignet.

FINN UT MER

Se mer om Ulisses og Emilias trosreise, blant annet flere bilder, i Gospel Library eller i den digitale utgaven av denne artikkelen på ChurchofJesusChrist.org/go/3206.

Prinsipper for omsorgstjeneste

OMSORGSTJENESTE GJENNOM TEMPELARBEID

Når vi hjelper andre å nyte tempelets velsignelser, yter vi omsorgstjeneste.

Tilstedeværelse i tempelet er verdt innsatsen. President Russell M. Nelson har sagt at “tempelet er avgjørende for vår egen og vår families frelse og opphøyelse ...

Hver enkelt av oss [trenger] vedvarende åndelig styrke og opplæring som er mulig å få bare i Herrens hus.”¹

Å gå i tempelet krever at vi styrer vår tid, våre ansvarsoppgaver og ressurser, så vel som at vi er åndelig beredt. Vi yter omsorgstjeneste når vi finner ut hva som hindrer våre brødre og søstre i å komme til tempelet, og hjelper dem å finne løsninger.

Tempelet er en velsignelse alle kan glede seg over

Som nylig hjemvendt misjonær gikk Meg mot dørene til Kona Hawaii tempel, da hun la merke til en ung kvinne som satt alene på en benk utenfor. Meg følte at hun skulle snakke med den unge kvinnen, men hun var ikke

sikker på hva hun skulle si. Så hun spurte om betydningen av en tatovering på den unge kvinnens ankel. Dette innledet en samtale som gjorde det mulig for den unge kvinnen, Lani, å fortelle historien sin.

Lani fortalte meg om sin kamp for å vende tilbake til full deltagelse i Kirken, de hyggelige medlemmene som hjalp henne, og hennes håp om en dag å kunne bli beseglet til sin lille datter.

Meg inviterte Lani til å komme og sitte i tempelets venterom sammen med henne. De ville ikke kunne gå lenger inn i tempelet ennå, men de kunne krysse terskelen. Lani takket ja, og sammen gikk de gjennom hoveddørene. En tempelarbeider viste dem til en benk under et maleri av Frelseren.

Mens de satt sammen, hvisket Lani: “Jeg ønsket virkelig å komme inn i tempelet i dag, men jeg var nervøs.” Fordi Meg fulgte Ånden, var hun med på å besvare Lanis stille bønn.

FORTELL OM DINE ERFARINGER MED OMSORGSTJENESTE

Send oss dine erfaringer når du har vist omsorg eller har blitt vist omsorg. Gå til liahona.ChurchofJesusChrist.org og klikk på "Submit an Article or Feedback".

Forslag for å hjelpe dem som ikke har anbefaling

Selv de som ennå ikke er kvalifisert til å motta en anbefaling, kan bli velsignet ved tempelet.

- Fortell om dine følelser med hensyn til hvordan Herren har velsignet deg gjennom tempelarbeid.
- Inviter noen med til et åpent hus i et tempel eller til et besøkssenter. Finn kommende åpent hus-arrangementer på temples.ChurchofJesusChrist.org.

Gjør tempelbesøk lettere for andre

Selv for medlemmer med tempelanbefaling kan det være en utfordring å gå i tempelet. Noen må kanskje reise lange avstander. Andre har kanskje små barn eller eldre familiemedlemmer som trenger omsorg. Vi kan samarbeide om å gjøre tempeltjeneste mulig for alle.

Leola Chandler følte seg overveldet av å ta seg av sin syke ektemann og sine fire barn. Så hun bestemte seg for å sette av tid hver tirsdag til å gå i et tempel i nærheten. Det ble en kilde til fred og styrke i livet hennes.

En dag fikk hun høre at noen eldre søstre i menigheten desperat ønsket å gå i tempelet, men manglet transport. Leola tilbød seg å gi dem skyss. De neste 40 årene dro hun sjelden til tempelet alene.²

Leola ble velsignet, og hun velsignet andre da hun tilbød seg å ta dem med seg til tempelet.

Forslag for å hjelpe andre å komme til tempelet

Hvordan kan du hjelpe andre å komme til tempelet oftere? Du vil kanskje oppdage at de samme forslagene hjelper deg også.

- Dra sammen. Tilby deg å sørge for eller ordne med transport for noen. Det kan også oppmuntre andre til å dra til tempelet.
- Be medlemmer av din familie eller menighet om hjelp til å utføre ordinanser for dine forfedre, spesielt når du har mange slektsnavn som er klare for ordinanser.
- Tilby deg å sitte barnevakt slik at foreldre kan dra til tempelet. Dere kan også avtale å bytte på å passe hverandres barn. (Du finner flere forslag i “Tempeltur forenklet: Seks tips for å gjøre tempelturer enklere” [digital artikkel], Liahona, jan. 2018.)

Du kan skanne denne QR-koden for å lese
“Tempeltur forenklet: Seks tips for å gjøre
tempelturer enklere”.

Når tempelet er langt borte

Chandras “Roshan” og Sheron Antony fra Colombo, på Sri Lanka bestemte seg for å bli beseglet i tempelet. Vennene deres, Ann og Anton Kumarasamy, var så glade på deres vegne. Men de visste at det å komme seg til Manila Filippinene tempel ikke var lett eller billig.

Roshan og Sheron hadde spart pengene sine og bestilt fly flere måneder før for å få en billett de hadde råd til. Endelig kom dagen. Men under mellomlandingen i Malaysia oppdaget de at for å fortsette til Filippinene, trengte de enten et visum eller å fly med et annet flyselskap. Det var ikke mulig å få visum, og de hadde ikke råd til å kjøpe billetter med et annet flyselskap. Men de orket ikke tanken på å dra hjem uten å være beseglet.

Usikker på hva annet de kunne gjøre, ringte Roshan Anton. Anton og Ann ønsket inderlig å hjelpe. De var et av de få ekteparene på Sri Lanka som hadde blitt beseglet i tempelet, og de visste hvilken velsignelse det var. Men de hadde nylig brukt sparepengene sine til å hjelpe et familied medlem i nød, og de hadde ikke nok penger til å hjelpe Roshan og Sheron å kjøpe nye flybilletter.

På Sri Lanka er det vanlig at brudgommen kjøper bruden et gullhalskjede slik at hun får litt penger hvis mannen hennes dør. Ann bestemte seg for å selge halskjedet sitt for å hjelpe til med å kjøpe de nye billettene. Hennes generøse gave gjorde det mulig for Roshan og Sheron å rekke avtalen i tempelet i Manila.

“Jeg vet verdien av en tempelbesegling,” sa Ann. “Jeg visste at Sheron og Roshan ville bli til stor styrke for grenen. Jeg ville ikke at de skulle gå glipp av denne muligheten.”³

Forslag for å hjelpe dem som ikke kan besøke tempelet

Du kan bli kalt til å yte omsorgstjeneste for dem som ikke kan komme til tempelet ofte eller i det hele tatt på grunn av avstander eller kostnader. Men du kan likevel finne måter å hjelpe dem å sette pris på tempelets velsignelser.

- Undervis eller delta sammen i et tempelforberedelse- eller slektshistoriekurs.
- Gi dem et bilde av et tempel å henge i hjemmet sitt.
- Hvis du har vært i tempelet, kan du dele dine følelser om det du opplevde der og ditt vitnesbyrd om tempelets ordinanser.
- Hjelp dem å lære mer om paktene de har inngått, og hvordan de kan holde dem. Vurder å bruke “Forståelse av våre pakter med Gud – en oversikt over våre viktigste løfter”, i juli 2012-nummeret av *Liahona*. ■

Du kan skanne denne QR-koden for å lese “Forståelse av våre pakter med Gud”.

NOTER

1. Russell M. Nelson, “Bli eksemplariske siste-dagers-hellige”, *Liahona*, nov. 2018, 114.
2. Se LaRene Gaunt, “Finding Joy in Temple Service”, *Ensign*, okt. 1994, 8.
3. Ann og Anton, fikk sitt halsbånd tilbake etter at de fikk refundert pengene fra Church’s General Temple Patron Assistance Fund, som yter engangsbistand til Kirkens medlemmer som ellers ikke ville hatt råd til å reise til tempelet.

*Jesus Kristus leder sin kirke gjennom
profeter og apostler*

**Av president
Dallin H. Oaks**

Førsterådgiver
i Det første
presidentskap

Redaktørens anmerkning: President Oaks forklarer at Frelseren organiserte sin kirke for å hjelpe Guds barn å kvalifisere seg til opphøyelse. Denne artikkelen tar for seg hvordan Herren oppnår denne hensikten gjennom profeter og apostler som er bemyndiget til å handle i hans navn.

Herrens verk krever en organisasjon som ledes av Herren gjennom ledere han har valgt og bemyndiget, og som han veileder for å utføre sine hensikter. Skriftenes historie viser at slike ledere har vært enten en profet eller profeter og apostler. Dette var mønsteret i årene med paktens Israel og i tidens midte, og det fortsetter i Jesu Kristi gjenopprettede kirke.

Herren leder sitt folk gjennom en organisasjon

Vår himmelske Faders hensikt er “å tilveiebringe udødelighet og evig liv” for sine sønner og døtre (Moses 1:39). I denne evangelieutdelingen gjør han dette gjennom Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, hvis hensikt er “å hjelpe enkeltpersoner og familier å kvalifisere seg til opphøyelse”.¹

“Den store og overbevisende triaden av ansvar som er lagt på Kirken,” sa president Gordon B. Hinckley (1910–2008), er “først og fremst å bringe Jesu Kristi evangelium til jordens innbyggere, for det annet å anvende dette evangelium i Kirkens medlemmers liv, og for det tredje ved stedfortredende arbeid å tilby dets velsignelser til dem som har gått bakenfor dødens slør”.²

I vår tid synes mange å ønske åndelighet eller religion, men tror de kan få det uten noen religiøs organisasjon. De som tror at de kan oppnå dette utenom en formell organisasjon, ignorerer den godt bevarte historien om hva Herren Jesus Kristus opprettet for å sikre at hans evangelium og hans læresetninger kunne videreføres og være effektive. Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum minnet oss om følgende i en bemerkelsesverdig generalkonferansetale for fem år siden: “I tidens midte organiserte så Jesus sitt arbeid slik at evangeliet kunne etableres samtidig i mange land og blant forskjellige folk.”³ Denne organisasjonen omfattet apostlene og andre embedsmenn som er beskrevet i Det nye testamente.

Hvorfor trengs det en organisasjon for å oppfylle Herrens hensikter? Selv om vår Frelser elsker og hjelper oss individuelt, handler han, når han skal oppnå sine hensikter med alle Guds barn – ikke minst sitt paktsfolk – gjennom en organisasjon ledet av profeter og apostler.

Jesu Kristi Kirkes organisasjon må ha ledere som er valgt av ham og gitt kraft og myndighet til å forkynne hans vilje for hans folk.

30 E.KR. JESUS KRISTUS og TOLV APOSTLER

Bare gjennom en organisasjon kan de enkelte medlemmene av det apostelen Paulus kalte “Kristi legeme” (1 Korintherbrev 12:27) få de muligheter de trenger for å oppnå den åndelige vekst som er hensikten med deres skapelse. Og det er bare en organisasjon med forskjellige talenter og en rekke anstrengelser som kan oppnå det som er nødvendig for å utføre Herrens verk.

Det som bare kan oppnås ved organiserte grupper av troende, omfatter store anstrengelser for å hjelpe de fattige, for å forkynne evangeliet i hele verden og for å bygge og vedlikeholde templer. Profeten Joseph Smith sa at Guds mål med å samle sitt folk var “å bygge et hus for Herren hvor han kunne åpenbare for sitt folk ordinansene i sitt hus og herlighetene i sitt rike og undervise folket om frelsens vei”.⁴

En organisasjon er også nødvendig for å oppnå Herrens befaling om å “[være] ett, og hvis dere ikke er ett, er dere ikke mine” (Lære og pakter 38:27). President Henry B. Eyring, i Det første presidentskap, har undervist at vi ikke kan oppnå denne enheten – dette samholdet – som enkeltpersoner. “Vi må søke den og kvalifisere oss for den sammen med andre. Da er det ikke rart at Gud oppfordrer oss til å komme sammen så han kan velsigne oss.”⁵

Den enkelte troende trenger også å oppleve religion gjennom en religiøs organisasjon, for bare på denne måten kan vi med myndighet bli irttesatt eller refset for synd og villfarelse.

Denne refselsen er avgjørende for vår åndelige vekst (se Lære og pakter 136:31; 101:4–5; se også Mosiah 23:21–22).

Eldste Neal A. Maxwell (1926–2004) ga en annen grunn til at religiøse eller åndelige personer skulle organisere seg: “Tilfeldig, individuell godhet ikke er nok i kampen mot det onde.”⁶

Jesu Kristi gjenopprettede kirke ledes av profeter og apostler

Jesu Kristi Kirkes organisasjon må ha ledere som er valgt av ham og gitt kraft og myndighet til å forkynne hans vilje for hans folk.

“Dere har ikke utvalgt meg,” sa Frelseren, “men jeg har utvalgt dere, og bestemt dere til å gå ut og bære frukt” (Johannes 15:16). Bibelen er tydelig på hvem som velger profeter og apostler. I Det gamle testamente ser vi dette tydelig når Moses og Samuel blir kalt, og i Det nye testamente ser vi det når De tolv apostler og apostelen Paulus blir kalt (se 2 Mosebok 3; 1 Samuelsbok 3; Markus 3; Apostlenes gjerninger 9). Disse lederne meldte seg ikke frivillig, og de ble ikke valgt av de troende.

Bibelen viser også at religiøse ledere må ha myndighet fra Guds prestedømme, som overdras av en som allerede innehar denne myndigheten. Bibelens beskrivelser av Arons, medlemmene av De tolv apostlers og De syttis kall illustrerer dette prinsippet (se 2 Mosebok 28:1–4; Markus 3:14–15; Lukas 10:1, 17). Prestedømmets myndighet kom ikke ved å lese i Skriftene eller ved et ønske om å tjene. Og ordinasjonen som

1835 JOSEPH SMITH og TOLV APOSTLER

overdrar prestedømmets myndighet, kommer fra Kirkens ledere, og den er offentlig kjent (se Lære og pakter 42:11).

I Det gamle testamente var de åndelige lederne *profeter*. De er beskrevet i tre forskjellige roller. Noen var hellige menn som utførte en profetisk funksjon for sine etterkommere, som Abraham. Noen var ledere som utøvde politisk myndighet så vel som prestedømsmyndighet, som for eksempel Moses og Josva. De fleste utførte sin profetiske rolle uavhengig av patriarkalsk eller politisk stilling, som Samuel og Jesaja. Mormons bok rapporterer om de samme tre stillingene for profeter, som Lehi (patriark), kong Benjamin (politisk leder) og Alma den yngre (etter at han ga fra seg stillingen som øverste dommer) (se 1 Nephi 1–2; Mosiah 1–6; Alma 4–5). Det er imidlertid klart at alle profetene som levde før Jesus Kristus, kalte folket til omvendelse, og ikke minst profeterte de om Messias' komme.⁷

Embedet apostel blir først nevnt i Det nye testamente, da Frelseren kalte apostler for å organisere sitt virke for å forkynne, døpe og helbrede. Apostelen Paulus skrev at Jesu Kristi Kirke er “bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv” (Efeserne 2:20). Jesus kalte også syttier og sendte dem ut for å tjene (se Lukas 10:1, 17), og han godkjente kall av andre embedsmenn, som pastorer og lærere (se Efeserne 4:11).

En viktig funksjon for apostler i kirken Jesus opprettet, var å inneha prestedømmets nøkler. Da Frelseren lovet apostelen Peter “nøklerne til himlenes rike”, beskrev han dette som den kraft som gjør at “det du binder på jorden, skal være bundet

I DAG RUSSELL M. NELSON og TOLV APOSTLER

i himmelen” (Matteus 16:19). Med andre ord, nøklene sørger for himmelsk virkning av bemyndigede handlinger ved prestedømmets myndighet på jorden. Apostler som innehar prestedømmets nøkler, har rett til og ansvar for å presidere over og lede aktivitetene i Guds prestedømme og Jesu Kristi Kirke på jorden.⁸ Dette omfatter utførelse av og tilsyn med evangeliets nødvendige ordinanser.

Som en del av sitt ansvar har profeter og apostler den profetisk plikt og gave til å undervise i evangeliets sannheter og vitne som “spesielle vitner om Kristi navn i hele verden” (Lære og pakter 107:23). De påpeker sannhet og villfarelse og erklærer med myndighet: “Så sier Herren.” President J. Reuben Clark jr. (1871–1961), førsterådgeber i Det første presidentskap, erklærte at apostler “har rett, makt og myndighet til å forkynne Guds sinn og vilje for hans folk, underlagt Kirkens presidents generelle makt og myndighet”.⁹

Som Faderens og Sønnens tjenere underviser apostler og gir råd ifølge Den hellige ånds veiledning, uten andre ønsker enn å snakke om det som er sant og oppfordre alle til å følge veien til Guds velsignelser, herunder hans endelige fremtid for alle sine barn, evig liv, “den største av alle Guds gaver” (Lære og pakter 14:7). Deres røst er til å stole på.

President M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers quorum, har sagt: “I dagens samfunn, der TV- og radiokommentatorer spyrr ut motstridende meninger 24 timer i døgnet, der markedsførere konkurrerer om alt fra dine penger til din stemme, finnes det én klar, ubesmittet, upartisk

Det er finnes én klar, ubesmittet, upartisk røst som du alltid kan stole på. Det er den levende profets og apostlenes røst.

røst som du alltid kan stole på. Det er den levende profets og apostlenes røst. Deres eneste motiv er 'deres sjelers evige velferd' (2 Nephi 2:30)."¹⁰

Tilgang til apostlenes og profetenes læresetninger er både en velsignelse og et stort ansvar. Velsignelsen er den enkle tilgangen til det Herren vil at vi skal høre. Denne tilgangen til Herrens læresetninger gjør oss imidlertid ansvarlige for å høre og gi akt på disse læresetningene. Dessverre svikter noen troende i dette ansvaret. Ikke overraskende er det mange i verden som forkaster den kjensgjerning at Gud gir apostler og profeter myndighet og inspirasjon til å tale i hans navn. Enda flere forkaster profeter og apostler fordi de fornektet Guds eksistens eller at det finnes absolutt rett og galt.

Heldigvis velger mange å tro på og følge profetenes læresetninger. De mottar de lovede velsignelsene. President Russell M. Nelson har sagt: "Guds veletablerte mønster for å undervise sine barn gjennom profeter forsikrer oss om at han vil velsigne hver profet, og at han vil velsigne dem som trenger profetisk råd."¹¹

Profeter og apostler handler gjennom råd

Herren leder sin kirke gjennom profeter (flertall) og apostler (flertall), idet de virker gjennom råd. Det finnes mange illustrasjoner av dette.

Herren kaller én profet til å innlede en ny evangelieutdeling. Så, når denne nye gjenopprettelsen vokser og modnes, blir lære og retningslinjer for gruppen åpenbart og undervist gjennom en organisasjon ledet av apostler og profeter. Etter hvert som den gjenopprettede kirke vokste og ble modnet i denne siste evangelieutdeling, åpenbarte Herren at dens viktigste anliggender og vanskeligste saker skulle avgjøres av et råd av Det første presidentskap og De tolv apostler (se Lære og pakter 107:78–79).

Enhver avgjørelse der "må være enstemmig" (Lære og pakter 107:27). Ellers ville de ikke være "berettiget til de samme velsignelser som avgjørelsene var i fordums tid" (Lære og pakter 107:29).

Alt dette viser Herrens rettledning om at hans kirke må ledes av råd bestående av apostler og profeter. Dette beskytter og fremmer den enhet som er nødvendig i Herrens kirke.

"Herren [åpenbarte] i begynnelsen av dette verk ... at det skulle være tre høyprester som skulle presidere over det høye prestedømme i Kirken og over hele Kirken for øvrig,"

sa president Joseph F. Smith (1838–1918) på generalkonferansen hvor han ble oppholdt som Kirkens president.¹² Han bekreftet hvor viktig det er å ha *tre* høyprester i presidentskapet ved å erklære at “det ikke er riktig at én mann skal utøve all den makt og myndighet som henhører under presidentskapet i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige”.¹³ Han tilføyde: “Det har aldri vært Herrens mening at én mann skulle ha all myndighet, og han har derfor i sin kirke innsatt presidenter, apostler, høyprester, syttier, [osv.]”¹⁴

Henvisningen til flertallet, *profeter og apostler*, er også fremtredende i denne kjente undervisningen av president Joseph Fielding Smith (1876–1972): “Det er én ting vi må ha helt klart for oss. Hverken Kirkens president, Det første presidentskap, eller Det første presidentskap og De tolv sammen, vil noen gang lede de hellige på villspor eller sende ut råd til verden som går på tvers av Herrens sinn og vilje.”¹⁵

For å bli Jesu Kristi Kirkes offisielle lære må de enkelte læresetninger fra apostler og til og med profeter bli bekreftet ved godkjenning av andre apostler og profeter. Dette illustreres i Bibelen da apostlene ga sin godkjenning da Peter fortalte om sin åpenbaring om å bringe evangeliet til hedningene (se Apostlenes gjerninger 11:1, 18). På samme måte, da striden om behovet for omskjæring ble fremlagt for apostlene, minnet Peter dem om betydningen av åpenbaringen han hadde mottatt, og rådet godkjente så og avgjorde saken med et bekreftende brev til Kirken (se Apostlenes gjerninger 15).

I den gjenopprettede kirke blir ikke lære kanonisert før Kirken som helhet har mottatt den ved loven om felles samtykke (se Lære og pakter 26:2, 28:13). Dette prinsippet ble åpenbart i 1830 og har blitt anvendt siden den gang.¹⁶ Denne praksisen, som ikke hadde blitt fulgt av kirker som fantes i den perioden vi kaller frafallet, beskytter evangeliets sannheter mot å bli forandret eller påvirket av private oppfatninger eller personlige meninger.

Til slutt blir den avgjørende enigheten om læren blant forskjellige ledere bevart ved den langvarige regelen at spørsmål som stilles til individuelle apostler eller andre autoriteter om lære eller retningslinjer som ikke er tydelig definert i Skriftene eller håndbøkene, skal henvises til Det første presidentskap (se Lære og pakter 124:126).¹⁷

Profeter og apostler vitner om Jesus Kristus

Under sin tjenestegjerning sa profeten Joseph Smith: “På samme måte som Gud ledet Abraham, Isak og Jakob som familier og Israels barn som nasjon, må også vi som en kirke bli veiledet av ham hvis vi vil ha fremgang, bli bevart og styrket.”¹⁸

Denne artikkelen har beskrevet hvordan Herren har utført sitt verk gjennom tidene og hvordan dette mønsteret og denne fremgangsmåten fortsetter i vår egen tid. Apostelen Peter forkynnte: “Alle profetene” har båret “vitnesbyrd” om Kristus (Apostlenes gjerninger 10:43). I vår tid fortsetter Herren å utføre sitt verk gjennom profeter og apostler som er bemyndiget til å handle i hans navn for å utføre hans verk for å tilveiebringe mennesket evig liv. ■

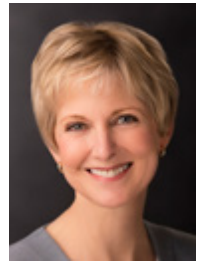
NOTER

1. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 2.2.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 118.
3. D. Todd Christofferson, “Hvorfor Kirken?” *Liahona*, nov. 2015, 108 (denne talen er en verdifull kilde for del 1 av denne artikkelen); se også David A. Edwards, “We Need Christ’s Church”, youth.ChurchofJesusChrist.org.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 410.
5. Henry B. Eyring, “Våre hjerter knyttet sammen i enighet”, *Liahona*, nov. 2008, 69.
6. Neal A. Maxwell, “Why Not Now?” *Ensign*, nov. 1974, 13.
7. Se Veiledning til Skriftene, “Profet”.
8. Se *Håndbok 2*, 2.2.
9. J. Reuben Clark Jr., i Boyd K. Packer, “The Twelve Apostles”, *Ensign*, nov. 1996, 6.
10. M. Russell Ballard, i “Sustaining Our Prophets and Apostles”, ChurchofJesusChrist.org; se også “Here Am I, Send Me” (andakt ved Brigham Young University, 13. mars 2001), 5, speeches.byu.edu.
11. *Teachings of Russell M. Nelson* (2018), 305.
12. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 225.
13. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. utg. (1939), 176–77.
14. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 177.
15. Joseph Fielding Smith, “Eternal Keys and the Right to Pre-side”, *Ensign*, juli 1972, 88.
16. Se Lære og pakter, innledningen til kapittel 138; forklaringer til Offisiell erklæring 2 og Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), 202.
17. Se James E. Faust, *Reach Up for the Light* (1990), 28–29; se også Lære og pakter 68:4 og dets forklaring i Joseph Fielding Smith, *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie (1954), 1:166–67.
18. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith*, 161.

*Disse male-
riene av
kvinnelige
siste dagers
hellige kunst-
nere skildrer
kvinnens
innflytelse og
mange roller.*

Av Jean B. Bingham
Hjelpeforeningens
generalpresident

Guds ekstraordinære døtre

Å gjøre en innsats for å hjelpe andre på små og enkle måter kan velsigne vår familie og andre på ekstraordinære måter.

Redaktørens anmerkning: Når vi ser på hvorfor vi trenger Kirken, forklarer søster Bingham hvordan det å tilhøre en organisasjon som Hjelpeforeningen, hjelper oss å oppfylle vårt guddommelige potensial ved hjelp av muligheter til å delta i Herrens frelsesverk.

Min historie er ganske alminnelig. I oppveksten elsket jeg å lære, men jeg var aldri beste elev i noen klasse. Jeg kan ikke skryte av å være ekspert på noe. Jeg spiller piano, men bare nok til å snuble meg gjennom en salme. Jeg elsker å besøke kunstmuseer, men mine kunstneriske talenter er begrenset til kruseduller i notatboken min. Jeg kan sy et brukbart skjørt, men å skreddersy en dress er absolutt over min evne.

Selv om jeg var velsignet med god helse og elsket å løpe gjennom parken eller svømme i innsjøen, deltok jeg ikke på idrettsarrangementer på skolen på noe nivå. Jeg ble aldri bedt med på skoleballet, og jeg var ikke formann for noe. Jeg tilhørte aldri en av de populære gruppene, og en påfallende tiltrekkende venn gransket en gang trekken mine og sa: "Du vil aldri bli vakker, men du kan bli søt." Med andre ord var jeg bare gjennomsnittlig.

Noen av dere kjenner dere kanskje igjen i slike erfaringer, og føler at dere også bare er gjennomsnittlige – kanskje til og med under gjennomsnittet. Hvis dere er mennesker – og særlig kvinner – har dere trolig opplevd stunder med usikkerhet og motløshet over at dere ikke er alt dere ønsker å være.

Og likevel, selv i min alminnelighet, så vår himmelske Fader min verdi og har hjulpet meg å begynne å utvikle de gaver og guddommelige talenter han vet vil hjelpe meg å bli alt han ønsker at jeg skal bli. Vit at din himmelske Fader vil gi deg alt *du* trenger

for å bli merkvendig som en Guds datter. Vi kan alle være spektakulære på grunn av vår unike sett med talenter og evner.

I motsetning til i verden, er det ingen seierspall i Hans rike som bare har plass til én eller to. Alle hans døtre har blitt undervist og forberedt og begavet i den førjordiske tilværelse med strålende muligheter til å bli en dronning i Det celestiale rike.

Din mulighet til storhet

Hva ønsker du å oppnå i livet? Hvilke mål og ambisjoner har du? Hvis ditt langsiktige mål er å komme inn i Det celestiale rike for å leve evig sammen med våre himmelske foreldre og med våre kjære familiemedlemmer, vil dette urokkelige fokuset bringe deg lenger enn du nå tror er mulig (se 1 Korinterbrev 2:9).

Du har et fantastisk potensial til det gode fordi du er paktsdatter av himmelske foreldre. Beviset på ditt iboende potensial til storhet er den enkle kjensgjerning at du ble født på jorden fordi du i den førjordiske verden valgte å ta imot vår himmelske Faders frelsesplan og følge hans Sønn Jesu Kristi eksempel. Og fordi Jesus Kristus var villig til å påta seg alle våre synder og skrøpeligheter – eller utilstrekkeligheter (se Alma 7:11–13) og oppfylte denne hellige tilliten ved sin altomfattende forsoning, kan vi være sikre på at vi kan bli alt vi ble guddommelig utformet for å være. Når vi inngår og holder hellige pakter, viser vi vårt ønske om å oppfylle dette guddommelige potensialet. Vi vet at vi ikke kan klare dette på egenhånd, men ved vår himmelske Faders kjærlighet og Frelserens nåde kan vi utrette alt som er nødvendig for opphøyelse.

Denne tanken holdt meg gående da jeg ble kalt som Hjelpeforeningens generalpresident. Når jeg vet at jeg ikke har all visdom og evne til å gjøre det som kreves, finner jeg likevel trøst og styrke i vissheten om at Gud “har all visdom og all makt både i himmel og på jord” (Mosiah 4:9), og at hvis vi bare prøver, bare gjør vårt beste, ufullkomment som det enn måtte være, vil Herren “være ved [vår] høyre og ved [vår] venstre hånd ... og [hans] engler rundt om [oss for å] støtte [oss]” (Lære og pakter 84:88). Alt han krever er “hjertet og et villig sinn” (Lære og pakter 64:34). Når vi er lydige mot hans bud, vil vi bli styrket til å kunne utføre alt som kreves i dette liv, så vel som for å komme inn i hans rike i livet heretter. Valget om å bli en Jesu Kristi disippel gir oss anledning til å utøve større innflytelse på menneskene rundt oss enn vi kanskje tror.

Uansett hvor vi bor, familiens sammensetning, størrelsen på bankkontoen eller hvor lenge vi har vært medlem av Kirken, kan vi alle

øve en mektig innflytelse til det gode. Å leve med integritet i hjemmet og i lokalsamfunnet, bruke en mild røst og vennlige ord overfor et krevende barn eller en vanskelig medarbeider, vise våre normer ved vår sømmelige måte å kle oss på og strekke oss utenfor trivselssonen for å bli kjent med dem som bor rundt oss, er bare noen av de mange enkle tingene vi kan gjøre som vil påvirke andre til også å heve seg til et høyere nivå.

De som er kjent med historien om nybyggerområder rundt omkring i verden, vet at mange byer begynte som tilfeldige samlinger av hardbarkede menn som kom for å gjøre forretninger og finne sin formue. Det var ikke før kvinner ankom i økende antall og insisterte på å opprette kirker og skoler og ordnede omgivelser at det skjedde reell fremgang mot det som kunne kalles et sivilisert liv.

“Siden uminnelige tider har samfunn vært avhengige av kvinners moralske styrke,” sa eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum. “Selv om det absolutt ikke er den eneste positive innflytelsen som råder i samfunnet, har det moralske fundamentet som kvinner står for, vist seg å ha unike fordeler for fellesskapet. Kanskje fordi det er gjennomgripende, er dette bidraget fra kvinner ofte undervurdert ... Kvinner tar med seg inn i verden en viss kraft, en guddommelig gave som gjør dem flinke til å innpode egenskaper som tro, mot, medfølelse og raffinement i relasjoner og i kulturer.”¹

Kvinner har evner som lar dem se detaljene så vel som det store bildet, ofte på samme tid. Oppdag disse evnene, og bruk dem, kjære søstre!

Jeg husker da president James E. Faust (1920–2007) fortalte oss med sin fyldige, men ydmyke røst: “Dere søstre aner ikke fullt ut hvilken

Herren er fornøyd med deres innsats når dere fokuserer på å tjene Guds barn.

innflytelse dere har. Dere søstre beriker hele menneskeheten ... Hver kvinne tilfører familien og Kirken sin egen, unike styrke.”²

Hva betyr Hjelpeforeningen for dere?

Som voksne kvinnelige medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige tilhører dere og jeg en av verdens eldste og største kvinneorganisasjoner. Med mer enn 7,1 millioner søstre over hele verden har vi et bånd som kan være evig.

Hjelpeforeningen er mer enn en klasse på søndager. Slik president Faust sa, er det et guddommelig opprettet søsterfellesskap. Det er et sted for lærdom. Det er en organisasjon hvis hovedformål er omsorg for andre slik det er uttrykt i vårt motto: “Nestekjærighet svikter aldri.”

“Medlemskapet i Hjelpeforeningen ... utgjør et hjem når [vi] er borte fra [vårt] himmelske hjem, hvor [vi] kan være sammen med samme tro og verdinormer.”³

Det har vært humper og utfordringer underveis. Hvis dere har hatt en mindre behagelig opplevelse i Hjelpeforeningen, må dere huske at vi alle lærer. Det er et trygt sted for søstrene å komme med spørsmålene sine, og

for dem som søker etter identitet og mening. Det er et sted som vil hjelpe oss å blomstre hver for oss og forbedre oss sammen.

Hvis dere er kjent med Hjelpeforeningens oppdaterte formålsparagraf, vet dere at “Hjelpeforeningen bidrar til å forberede kvinner for det evige livs velsignelser når de øker sin tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus og hans forsoning, [når de] styrker enkeltpersoner, familier og hjem ved ordinanser og pakter, og [når de] samarbeider om å hjelpe de trengende.”⁴

Så vi arbeider først og fremst for å oppfylle vårt guddommelige potensial. For å gjøre det “arbeider vi sammen” for å vise kjærighet til og “[styrke] de svake [og være] dem til behag”.⁵ Vi deltar i frelsesverket, som omfatter medlemmisjonærarbeidet, arbeidet med å holde på nye medlemmer, aktivisering av mindre aktive medlemmer, tempelarbeid og slektshistorie, og undervisning i evangeliet⁶ – alt dere allerede gjør.

Hvor skal vi begynne?

Hvor og hvordan gjør vi dette arbeidet? Når vi legger armen rundt en sjenert søster i kirken, når vi tar kontakt med en ung kvinne som strever, når vi arbeider for å fø og kle og undervise et barn hver dag, når vi deler det som gjør oss glade for det gjengitte evangelium, med vår nabo, når vi går i tempelet på et ubeleilig tidspunkt, når vi arbeider for å utvikle våre talenter med målet om å være et redskap for Herren – alle disse handlingene og mange flere tilfeller av enkel, men meningsfylt tjeneste, er en del av frelsesverket. Det er vår oppgave, og den er virkelig stor,⁷ men den er gjennomførbar når vi alle gjør noe – og fortsetter med det!

I 1842 sa Emma Smith, Hjelpeforeningens første generalpresident: “Vi skal gjøre noe ekstraordinært.”⁸

*Det er mange
enkle ting vi
kan gjøre som
vil påvirke
andre til å
heve seg til et
høyere nivå.*

En travel ung mor i Arizona i USA lurte for eksempel på hva hun kunne gjøre for å hjelpe en nylig ankommet flyktningfamilie i sitt lokalsamfunn. Hun fant snart ut at hun kunne gi dem noen ting til den tomme leiligheten deres. Da hun og barna hennes besøkte familien for å ta med seg tingene, skjønte hun at moren ikke hadde noen veske til å bære sine personlige eiendeler. Hun visste at hun og mange av vennene hennes hadde ekstra vesker, så hun la ut en forespørsel på sosiale medier. Denne enkle begynnelsen har blomstret til et lagerhus fullt av ting som trengs for nyankomne familier, og har bidratt til å skape et godt bånd mellom disse kvinnene av forskjellig tro.

Søster Eliza R. Snow, Hjelpeforeningens andre generalpresident, vitnet og sa følgende om velsignelsene ved Hjelpeforeningen: "Hvis noen av døtrene og mødrene i Israel føler seg det minste begrenset i sitt nåværende virkefelt, vil de finne rikelig med anledninger til å anvende enhver evne til å gjøre godt som de har blitt rikelig begavet med."⁹

Hvilken ekstraordinær ting vil så dere velge å gjøre? Velg noe ut fra deres tilgjengelige tid og ressurser. "Løp ikke hurtigere eller arbeid mer enn du har styrke og midler til ... men vær flittig" (Lære og pakter 10:4). Enten deres frelsesverk for det meste foregår hjemme på det nåværende tidspunkt, eller deres innflytelse strekker seg lenger ut i verden, eller et eller annet sted imellom, er Herren tilfreds med deres innsats når dere fokuserer på å tjene Guds barn og det evige målet om å vende tilbake til ham som en ny og forbedret versjon av deres åndelige jeg. Eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum formulerte det så konsist: "Opphøyelse er vårt mål. Disippelskap er vår reise."¹⁰

Når vi går fremad på denne reisen som disipler, måtte vi alle bestemme oss for å strekke oss ut på små og enkle måter som velsigner vår familie og andre på ekstraordinære måter. Måtte vi verdsette våre relasjoner i denne guddommelig organiserte organisasjonen og lære å kjenne og følge Jesus Kristus, hvis læresetninger og fullkomne eksempel vil lede oss tilbake til vår himmelske Fader. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young Universitys kvinnekongress 5. mai 2017.

NOTER

1. D. Todd Christofferson, "Kvinnens moralske styrke", *Liahona*, nov. 2013, 29.
2. James E. Faust, "Hva det vil si å være en Guds datter", *Liahona*, jan. 2000, 120.
3. Se James E. Faust, "Hva det vil si å være en Guds datter", 120.
4. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.1.1.
5. "Som søstre i Sion", *Salmer*, nr. 194.
6. Se *Håndbok 2*, 5.1.
7. Se "Som søstre i Sion", *Salmer*, nr. 194.
8. Emma Smith, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 14.
9. Eliza R. Snow, i *Døtre i mitt rike*, 44.
10. Dieter F. Uchtdorf, "Det virker helt fantastisk!" *Liahona*, nov. 2015, 23.

Av Sharon Eubank

Førsterådgiver i
Hjelpeforeningens
generalpresident-
skap

OG HERREN KALTE SITT FOLK

SION

Måtte vi oppfylle den profetiske befalingen om å bygge opp Sion – være av ett hjerte og ett sinn, leve i rettferdighet og gjøre vårt beste for at det ikke skal være fattige blant oss.

Redaktørens anmerkning: Som medlem av Hjelpeforeningens generalpresidentskap og president for Kirkens veldedighetstjeneste, deler søster Eubank her sitt unike perspektiv på hvordan Kirkens formål og organisering kan hjelpe oss å arbeide sammen for å utsette fattigdom i våre lokalsamfunn og i vårt hjerte.

Når folk besøker Kirkens humanitære senter i Salt Lake City, ber jeg dem ofte om å lese høyt en uttalelse av Joseph Smith som henger i foajeen: “[Et medlem av Kirken skal] mette den sultne, kle den nakne, sørge for enken, tørke den foreldreløses tårer, trøste den sørgende, enten det er i denne kirken, i en annen eller ingen kirke i det hele tatt, hvor enn han finner dem”.¹

Uttalelsen ble gitt på et tidspunkt da Kirken var alvorlig gjeldstynget, lederne bosatte konvertitter i et nytt land, og Nauvoo tempel var under oppføring. Hvordan kunne profeten Joseph overveie å sørge for de fattige i denne kirken, for ikke å snakke om i noen annen? Men selv i slike alvorlige omstendigheter forsto Joseph at de trengende *alltid* måtte være et sentralt fokus for Herrens paktsfolk.

Et håp om Sion

En av de første oppgavene Joseph begynte på etter å ha organisert Kirken i april 1830, var en inspirert oversettelse av Bibelen. Jeg har ofte lurt på hvorfor. Hvorfor skulle han, på dette avgjørende tidspunktet i Kirkens historie, arbeide med å oversette 1 Mosebok? Denne boken var allerede så velkjent. Dette oversettelsesarbeidet ble imidlertid til slutt Moses' bok i Den kostelige perle, med dyrebare detaljer av avgjørende doktrinær betydning for Kirken i vår tid.

Disse kapitlene åpenbarte det Moses og Enok opplevde, som på noen måter er bemerkelsesverdig likt det Joseph selv opplevde. Hver profet ble kalt av Herren til å utføre et stort verk. Herren viste hver av dem sitt skaperverk slik at de bedre kunne se for seg sin rolle i planen (se Lære og pakter 76; Moses 1; 7). Et sammendrag av deres overordnede oppgave kan uttrykkes som følger: **å samle Israel som én prestestyrte nasjon, bygge opp Sion og forberede seg til å ta imot Jesus Kristus.**

Men hvordan gjør man noe slikt? Enok gir et kortfattet svar: "Og Herren kalte sitt folk Sion, for de var av *ett hjerte* og *ett sinn* og *levde i rettferdighet*, og det var *ingen fattige blant dem*" (Moses 7:18; uthevelse tilføyd).

En sentral del av Kirkens oppgave i de siste dager er å utrydde den fattigdom som finnes i våre lokalsamfunn og i

vårt hjerte, opprette et forenet Sion og forberede folket til Jesu Kristi, Guds Sønns gjenkomst.

Hjelp på Herrens måte

Trillioner av dollar har blitt brukt av myndigheter og organisasjoner det siste århundret for å utrydde fattigdom. Men til tross for alt det velmenende arbeidet har mye av det vært mislykket og bortkastet. Hvorfor? Fordi det utilsiktet har skapt avhengighet istedenfor evne.

Herrens måte er å bygge opp både givere og mottakere, å la folk handle selvstendig og å opphøye de fattige "ved at de rike ydmykes" (Lære og pakter 104:16). Noen ganger kaller vi dette *selvhjulpenhet*, men det betyr egentlig å frigjøre den guddommelige evnen i hver enkelt til å løse sine egne problemer med Guds hjelp, slik at de i sin tur kan tjene andre.

Gamle og nye eksempler

Joseph Smith tjente med glede andre på Herrens måte. Etter å ha sett etter arbeid i Nauvoo i mange dager uten å lykkes, bestemte James Leach og svogeren seg for å be profeten om hjelp. James fortalte:

"Jeg sa: 'Herr Smith, har du noe arbeid å gi oss så vi kan skaffe oss fødemidler?' Han så på oss med et muntert blikk, og på den vennligste måten som tenkes kan, sa han: 'Hva kan

dere gjøre da, gutter?’ ... Kan dere grave en grøft?’ Jeg svarte at vi skulle gjøre så godt vi kunne.

“... Da vi var ferdige, gikk jeg og sa ifra til ham. Han kom og så på den og sa: ‘... Jeg kunne ikke ha gjort det bedre selv. Bli med meg.’ Han førte oss tilbake til butikken og ba oss velge oss ut den beste skinken eller det beste stykke svinekjøtt. Ettersom vi var ganske blyge, sa jeg at vi heller ville at han skulle gi oss litt. Dermed tok han to av de største og beste kjøttstykkene og en sekk mel til hver av oss, og spurte om det var tilstrekkelig. Vi sa vi gjerne ville utføre mer arbeide for det, men han sa: ‘Hvis dere er fornøyd, er jeg det også.’

Vi takket ham hjertelig, og på hjemveien frydet vi oss over vår Guds profets godhet.”²

Et eksempel fra vår tid på den samme fine balansegangen mellom gavmildhet og selvhjulpenhet fant sted i 2013, da tyfonen Haiyan feide over det sentrale Filippinene og skadet eller ødela mer enn en million boliger. Istedenfor bare å dele ut bistanden vilkårlig, noe som kan føre til avhengighet og sløseri, anvendte Kirken selvhjulpenhetsprinsipper for å hjelpe rammede innbyggere å utvikle ferdighetene som trengtes for å gjenoppbygge boligene. Byggematerialer ble kjøpt inn, og lokale ledere i Kirken inngikk kontrakt med bygningsmentorer. Innbyggere som hadde behov for bolig, fikk verktøy, materialer og opplæring, mens de selv sto for arbeidet med å bygge sine egne lekur. De hjalp naboene å gjøre det samme.

Til slutt fikk hver deltager et slags fagbrev som bekreftet deres nylig lærte ferdigheter og kvalifiserte dem til viktige jobbmuligheter. Denne kombinasjonen av hjelp og praktisk opplæring, bygget ikke bare lekur – den bygget evner. Den gjorde mer enn bare å gjenoppbygge boliger – den gjenopprettet innbyggernes tro på seg selv.³

Små bidrag hjelper

Vi trenger ikke å være velstående for å hjelpe. En ung mann skrev om sin opplevelse med Joseph Smith: “Jeg var hjemme hos Joseph ... og flere menn satt på gjerdet. Joseph kom ut og snakket med oss alle. Snart kom en mann og sa at huset til en fattig bror som bodde et stykke fra byen hadde brent ned natten før. Nesten alle mennene sa at de syntes synd på mannen. Joseph stakk hånden i lommen, tok ut fem dollar og sa: ‘Jeg syns synd på denne broren tilsvarende fem dollar. Hvor mye syns dere synd på ham?’”⁴

Jeg møtte nylig en 10 år gammel gutt fra et lite sted på landet, som brukte sine egne beskjedne penger til å kjøpe en kupong som ville gi et barn en poliovaksine. Gutten hadde lest om barn som ble lamme av polio,

og han ønsket ikke at andre skulle lide av denne sykdommen. Jeg ble forundret over hvor mye han hadde studert, og hvor gjennomtenkt han var med hensyn til sitt lille bidrag.

Vi har helt klart alle noe å gi, uavhengig av våre omstendigheter, og den sanne betydningen av vårt bidrag kan ikke måles utelukkende ved dets pengeverdi.

Kraften i å kombinere hjerter

Hvis vi mener alvor med våre pakter, vil vi alle anstrenge oss for å være av ett hjerte og ett sinn, leve i rettferdighet og ikke ha noen fattige blant oss. Dette vil knytte våre hjerter sammen og bidra til å redusere ulikhetene i verden. Men det finnes enda større kraft når folk i pakten kombinerer sin innsats: familier, quorumer, Hjelpeforeningen, Unge kvinners klasser og staver kan organisere seg for å dekke spesielle behov i sitt lokalsamfunn med enorm effekt.

Kirkens humanitære organisasjon, Kirkens veldedighetstjeneste, kombinerer mange små anstrengelser for å hjelpe mennesker i krisesituasjoner over hele verden.⁵ Medlemmer av Kirken bidrar generøst med tid, penger og ekspertise. De fleste av disse bidragene er beskjedne – et lite pengebidrag eller noen timer med frivillig arbeid. Dette blir en parallell i vår tid til enkens skjerv (se Markus 12:41–44). Disse tilsynelatende små bidragene viser verden hva enker og bønder og 10 år gamle gutter kan klare når de samler sine ressurser og deretter ber Herren om å legge til sin vekst (se 1 Korinterbrev 3:6).

Vi har kommet langt siden Kirkens tidlige tid med å bygge opp betingelsene for Sion, men det er fortsatt mye som gjenstår. Måtte Gud velsigne hver enkelt av oss så vi kan oppsøke de trengende og gjøre det vi kan for å lette deres byrder og styrke deres evne. Og måtte han også velsigne sin kirke med å kunne koordinere og foredle sine medlemmers individuelle innsats og derved oppfylle den profetiske befallingen om å bygge opp Sion – å være av ett hjerte og ett sinn, leve i rettferdighet og gjøre vårt beste for at det ikke skal være fattige blant oss – inntil Frelseren kommer igjen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 420.
2. James Leach, i “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 1. mars 1892, 152–53; tegnsætning modernisert; avsnittinndeling endret.
3. Se “Mormon Volunteers Building Homes for Typhoon Haiyan Victims”, 21. feb. 2014, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
4. Andrew J. Workman, i “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15. okt. 1892, 641.
5. Se latterdaysaintcharities.org.

Ubon menighet kan klare det!

Medlemmene i vår menighet var sjelden sammen – selv i kirken. Hva kunne vi gjøre for å komme sammen?

Av Akanit Sapprasert

For mange medlemmer her i Thailand er det vrient å komme til kirken på grunn av møter på skolen, dårlig vær (de fleste medlemmer reiser med motorsykkel) og avstand. Medlemmene i min menighet, Ubon menighet, møter alle disse utfordringene og flere, som gjør det vrient å være tilstede i kirken.

En søndag lurte jeg på hvordan vi kunne hjelpe medlemmene å se velsignelsene ved å utøve tro for å tilbe sammen oftere. Tanken kom til meg: “Hva om vi valgte en søndag for å fokusere på å få alle medlemmer til kirken den dagen?” Hvis vi kunne få alle til å komme på samme dag, ville medlemmene virkelig få se og føle menighetens styrke.

Andre ledere og medlemmer i menigheten likte ideen og ble involvert i planleggingen av den. Vi bestemte oss for en dato, 17. juni 2018 – søndagen nærmest årsdagen for når Ubon Thailand stav ble opprettet – og begynte å sende meldinger om det via sosiale medier. Vi kalte det “La oss komme til kirken på samme søndag! 200 tilstede på nadverdsmøtet – Ubon menighet kan klare det!”

Praktisk talt hele menigheten var involvert i å oppmuntre hverandre til å komme. Alle sendte videre meldinger som overtalte andre til å bli med på begivenheten. Medlemmer inviterte medlemmer som var på vei tilbake og venner som ikke var medlemmer. Og det var så mange som takket ja!

Vi innså at dette var mer enn bare et morsomt arrangement for å se hvor

mange som ville komme. Vi ønsket at det skulle være en ekstra åndelig opplevelse for å bidra til å motivere medlemmene til å prioritere å delta på nadverdsmøtet. Så i månedene i forkant av arrangementet, oppmuntret biskopsrådet folk til å unngå aktiviteter som ville redusere betydningen av nadverden eller det å tilbe Herren.

Vi laget til og med bokmerker for å hjelpe folk til å huske dagen og den Ånd vi visste ville være der på grunn av alles innsats for å være tilstede. Bokmerkene hadde navnet på dagen og også et skriftsted: “Jeg har sagt; Dere er guder, dere er alle Den Høyeses sønner” (Salmenes bok 82:6). Vi valgte dette skriftstedet fordi vi ønsket at alle skulle innse at de er Guds barn og har potensial til å bli Ham lik.

Medlemmene planla lenge for å være i stand til å delta på den angitte dagen. Endelig kom dagen. Men det gjorde hindringene også. Det regnet kraftig kvelden før og fortsatte å regne hele natten. En annen hindring var at for noen

medlemmer var det et viktig skolemøte som skulle finne sted samtidig med kirken.

Vi ba alle om å be om at disse hindringene skulle fjernes eller overvinnes. Rundt klokken syv søndag morgen sluttet det å regne. Og da vi kom til kirken, var de familiene som trengte å gå på skolemøtet der. Da vi spurte dem om det andre møtet, svarte de, "Vi må komme på nadverdsmøtet først." Det var et stort vitnesbyrd om betydningen av Herrens nadverd.

Medlemmene tok med mange venner og naboer til møtet. En søster i menigheten bragte åtte venner som aldri hadde vært i kirken før! Da flere og flere mennesker ankom, ble vi nødt til å åpne opp til rommet bak. Antall tilstede på nadverdsmøtet var 215 mennesker! Gjennom

hele møtet, følte jeg at Den hellige ånd var med oss og at Gud hjalp oss til å lykkes med denne innsatsen.

Etter denne fantastiske søndagen økte antallet mennesker som regelmessig var tilstede på nadverdsmøtet. Dette innbefattet tre bærere av Det melkisedekske prestedømme som begynte å komme regelmessig sammen med sine familier. I en familie var det til og med dåp og bekreftelse av to av barna deres den påfølgende måneden.

Våre ledere på stavsplan så hvilken god erfaring dette var for vår menighet og besluttet å ha et tilsvarende arrangement. For stavsarrangementet, forpliktet medlemmene i staven seg til å være tilstede i sin egen menighet på samme søndag. Dette arrangementet hadde stor fremgang i staven – jeg vet at i en menighet i staven var det 208 mennesker tilstede! Jeg er så takknemlig for velsignelsene jeg og min menighet og stav har mottatt på grunn av disse arrangementene og for Ånden vi følte da vi forberedte og deltok i dem. ■

Artikkelforfatteren bor i Isan i Thailand.

Været, avstand og skoleplaner forhindrer mange medlemmer i Thailand fra tilstedeværelse i kirken, så Ubon menighet bestemte en dato og oppmuntret så mange mennesker som mulig til å delta.

“Ubeleilig sant”

New York og Pennsylvania historiske steder misjon gir unike muligheter til å dele Jesu Kristi evangelium med andre. Vi misjonærer, underviser og døper slik andre misjonærer gjør, men vi har også den fantastiske oppgaven å undervise om de hellige begivenhetene som fant sted på disse stedene.

Vi virker ved familien Smiths gård, stedet hvor Mormons bok ble utgitt, besøkssenteret ved høyden Cumorah og Peter og Mary Whitmers gård. Vi viser gjester rundt på disse hellige stedene og hjelper dem å bli bedre kjent med historien og hendelsene i forbindelse med gjenopprettelsen.

En dag ga min ledsager og jeg en ung familie fra Irland omvisning på familien Smiths gård. De var nye konvitterter som bare hadde vært medlem i to år.

Da vi sto i det gjenoppbygde tømmerhuset der Joseph Smith og familien hans bodde våren 1820, fortalte min ledsager og jeg om de viktige hendelsene i Josephs barndom som fikk ham til å gå inn i et skogholt for å be om å få vite hvilken kirke han skulle slutte seg til. Vi fortalte dem om Josephs opplevelse da vår himmelske Fader og Jesus Kristus viste seg for ham og besvarte bønner hans. Så spurte vi dem hva de hadde følt første gang de fikk høre om Joseph Smith og hans første syn.

Jeg forventet at de skulle uttrykke de samme følelsene som de fleste forteller om – at de fikk en brennende følelse i hjertet, eller at de visste at det måtte være sant fordi Ånden de følte bare var så sterk. Isteden sa de at de følte at det var “ubeleilig sant”. Det fikk oss til å stoppe opp et øyeblikk. Vi ba dem forklare hva de hadde ment.

De fortalte oss at de hadde hatt det bra før de hørte evangeliet, og tanken på å forandre sin komfortable livsstil virket som en ulempe for dem. Men da de fikk et åndelig vitnesbyrd om at det var sant, visste de at de måtte gjøre en livsstilsendring.

Deres interessante og oppriktige vitnesbyrd gjorde inntrykk på oss. Fordi de virkelig hadde et vitnesbyrd om Joseph Smith og Jesu Kristi gjengitte evangelium, var de villige til å gjøre ubeleilige endringer i livet og slutte seg til Kirken. De gjorde det fordi de visste at disse endringene ville være det beste for familien deres!

Jeg elsket misjonen min. Jeg er ikke det minste i tvil om at alle stedene hvor jeg virket, er hellige. Alt vi sier skjedde her, fant virkelig sted. Det er et mirakel. ■

Taylor Crofts, Wyoming i USA

De følte at Det første syn var “ubeleilig sant”. Vi ba dem forklare hva de hadde ment.

Jeg ble 14 igjen

På en forretningsreise i Rochester i New York bestemte jeg meg for å ta den korte kjøreturen til Kirkens historiske steder i Palmyra, ca. 40 km unna. Jeg ønsket spesielt å se Den hellige lund.

På den tiden strevde jeg med frustrasjon både på jobben og hjemme, og jeg lengtet etter en hellig opplevelse som på en majestetisk måte ville bekrefte for meg at min himmelske Fader var oppmerksom på meg.

Dette var mange år før besøkssenteret ved høyden Cumorah og Palmyra New York tempel ble bygget. Jeg parkerte i nærheten av familien Smiths hjem, gikk ut av bilen og fulgte skiltene til Den hellige lund. Med en bønn i hjertet gikk jeg langs stien mellom trærne. Jeg grunnet mens jeg gikk, og jeg knelte til og med for å be. Jeg følte meg rolig, men jeg så ingen lysstøtte og

følte ingen overveldende følelser. Mine bekymringer og betenkeligheter tynget meg fortsatt.

Ganske skuffet gikk jeg til det gjenoppbygde tømmerhuset der familien Smith hadde bodd. Jeg forestilte meg at de arbeidet, leste i Skriftene og ba der. Jeg besøkte rommet ovenpå og kjøkkenet, med mursteinspeisen, bord og stoler i tre, plankegulv og enkelt inventar. Tanken slo meg at det var i et hjem som dette at en 14 år gammel gutt bodde da han, full av spørsmål, bestemte seg for å gå og adspørre Gud.

Da jeg sto i døråpningen, klar til å dra, kikket jeg mot Den hellige lund. Jeg visste at Joseph Smith hadde gått inn i skogen i nærheten, bedt og sett Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus. Plutselig strømmet medfølelse med Joseph over meg. Det var som om jeg følte det Joseph hadde følt før

han ba. Jeg manglet visdom, men jeg visste at jeg kunne be til Gud og motta svar (se Jakobs brev 1:4–5). Jeg husket hvordan jeg hadde bedt i tro som tenåring, og følt fred og bekreftelse. Jeg følte samme håp og kjærlighet fylle mitt hjerte. Det var som om jeg var 14 igjen.

Jeg bøyd hodet og holdt en stille bønn i takknemlighet. Jeg hadde fått mitt svar. Vår himmelske Fader *var* oppmerksom på meg. Og hvis jeg fortsatte å stole på ham, ville han fortsette å svare. ■

Richard M. Romney, Kirkens tidsskrifter

Min troens øy

Da jeg var barn på Robinson Crusoe-øya, som ligger 670 km utenfor kysten av Chile, lærte mor og far mine søsken og meg om tro og utholdenhet.

En av deres minneverdige leksjoner fant sted under et kraftig regnskyll en søndag. Mor og far visste at de hadde en forpliktelse å holde overfor Herren – de måtte gå i kirken. Paraplyene våre var ødelagt, så vi hadde bare jakker og støvler til å beskytte oss mot uværet. Mor fikk ideen om å dekke oss til med søppelsekker. Vi var ikke flaue over å være de eneste som gikk gjennom gaten i regnet. Vi visste at vi gjorde det Herren ønsket at vi skulle gjøre.

Da vi kom til huset vi brukte som møtehus, innså vi at vi ville være de eneste som var tilstede den dagen. Mange søndager var sånn. Far var grenspresident, og ledet ofte møter hvor det bare var barn og noen få Hjelpeforenings-søstre tilstede. Han pleide også å velsigne og dele ut nadverden.

Jeg savner tiden da vi gikk i kirken som familie. Å synge salmer sammen og lære om vår Fader i himmelen og hans Sønn Jesus Kristus er et verdsatt minne. Hjertet mitt er

fremdeles på Robinson Crusoe-øya. Alle mine barndomsminner, herunder undervisning i evangeliet som jeg fikk av mine foreldre, fant sted der.

Med få medlemmer av Kirken på øya, hadde vi ikke de programmene eller ressursene mange medlemmer har gleden av. Men mor og far lærte oss å gå i kirken, be og lese i Skriftene. Jeg fant styrke og veiledning da jeg leste i Skriftene og hadde stunder med personlig åpenbaring. Jeg husker spesielt en søndag da jeg mottok bekreftelse på at jeg skulle reise på misjon.

Da jeg var student i Viña del Mar i Chile, husket jeg at mor og far gikk til kirken sammen med meg i sol, regn, hagl og vind. Hver søndag tilskyndet dette minnet meg til å komme meg opp av sengen, gjøre meg klar og gå i kirken – uansett hva som foregikk utenfor.

Jesu Kristi evangelium har vært det sentrale i mitt liv som barn, som misjonær og nå som hustru og mor. Nå som jeg har min egen familie, vil min mann og jeg videreføre til våre barn mine foreldres trofaste eksempel. ■

Belén Aros, Coquimbo i Chile

***V**i var ikke flaue over å være de eneste som gikk gjennom gaten i regnet. Vi visste at vi gjorde det Herren ønsket at vi skulle gjøre.*

Skulle vi ta imot kallet?

Som foreldre til en smårolling og en nyfødt var det vanskelig å utføre kall i Kirken. Så da min mann ble kalt som biskop i en menighet for unge enslige voksne studenter, var vi begge fulle av betenkeligheter.

Spørsmål oversvømte vårt sinn med hensyn til vår evne til å takle alt med det ekstra ansvaret. Noen dager etter at han fikk kallet, fant vi ut at jeg var gravid med vårt tredje barn. På grunn av min medisinske historie hadde tidligere svangerskap vært vanskelige. Da vi snakket om hva vi kunne forvente de neste månedene hvis min mann tok imot kallet, var vi usikre på hva vi skulle gjøre. Vi begynte å be oppriktig om trøst og veiledning.

På ett tidspunkt lurte min mann på om han skulle forklare situasjonen for

stavsresidenten og takke nei til kallet. Dette virket mest fornuftig for oss, men da vi ba og fastet, ble vi påminnet om president Thomas S. Monsons (1927–2018) ord: “Når vi går Herrens ærend, er vi berettiget til å motta Herrens hjelp” (“Plikten kaller”, *Lys over Norge*, juli 1996, 45).

Vi ble beroliget, og våre bekymringer lettet. Vi fikk forsikring om at dette

kallet ikke kom fra stavsresidenten.

Det kom fra Herren, og han visste før vi visste det at jeg var gravid da kallet ble gitt. Han kunne gjøre mer for familien vår enn min mann kunne på egenhånd hvis han ikke tok imot dette kallet.

Med tro i våre hjerter tok min mann imot kallet, og vi tok dagene som de kom. Mitt tredje svangerskap viste seg å være et stort mirakel, og sønnen vår ble født frisk og sterk. De årene jeg gikk i hjemmemenigheten vår sammen med barna, hjalp oss å bli mer sammensveiset ikke bare som familie, men også med andre medlemmer i menigheten. Mens min mann arbeidet flittig i kallet sitt, lærte jeg å be menighetsfamilien om hjelp med barna.

Min mann og jeg er takknemlige til mange trofaste hellige, og ikke minst til vår himmelske Fader, for at han hjalp oss mens vi strevde med å balansere arbeid, familie og tjeneste i Kirken. ■

Norma-Jean Livai, Hawaii i USA

Hvordan prøver Satan å bedra oss?

Nephi advarte oss mot tre av djevelens bedrageriske taktikker.

1. RASERI MOT DET GODE (2 Nephi 28:20)

Hvordan får Satan folk til å bli *sinte* på gode ting?

Her er noen gode ting Satan kan friste folk til å bli *sinte* på:

- Tradisjonelt ekteskap og familie
- Vennlighet og medfølelse med alle, også de som er annerledes enn deg
- Organisert religion

Hvordan får Satan folk til å være så *komfortable* at de *slutter å bry seg* om å kjempe mot ondskap eller *slutter å prøve* å vokse åndelig?

Her er noen løgner djevelen kan fortelle oss for å gjøre oss **likegyldige**:

- Alt som betyr noe, er å nyte livet og ha kule ting.
- Alt som er besværlig eller ubehagelig, må være dårlig, så unngå det.
- Så lenge livet *ser ut til* å gå bra, er det alt som betyr noe.

Hvordan får Satan folk til å *slutte å tro* at ondskap er reelt og at Gud vil dømme oss?

Her er noen løgner Satan forteller oss for å overbevise oss om at det **ikke er noen ondskap** eller **konsekvenser**:

- Dette livet er alt, så lev det til fulle.
- Hvis det føles godt, gjør det.
- Se deg rundt. De ugudelige blir ikke straffet. Så hvorfor ikke ha det gøy som dem?

2. LETTHET OG LIKEGYLDIGHET (2 Nephi 28:21)

3. INGEN DJEVEL, INGEN ONDSKAP, INGEN KONSEKVENSER (2 Nephi 28:22)

UNNGÅ BEDRAG

Vurder å gjennomgå president Dallin H. Oaks' tale fra generalkonferansen i oktober 2004, "Far ikke vill", for å finne hans råd for å unngå å bli bedratt.

(2.-8. MARS)

DRØFTING

Hvor er du på paktens sti?
Hva må du gjøre for å fortsette å gå fremover?

“Til hvert medlem av Kirken sier jeg: Hold deg på paktens vei. Din forpliktelse til å følge Frelseren ved å inngå pakter med ham og deretter holde disse paktene, vil åpne døren for enhver åndelig velsignelse og hvert privilegium som er tilgjengelig for menn, kvinner og barn overalt.”

President Russell M. Nelson,
"Når vi samlet går fremad",
Liahona april 2018, 7.

Hvilken velsignelse kan vi motta hvis vi holder ut til enden? (Se 2 Nephi 31:20.)

Hva er inngangsporten til paktens sti? (Se 2 Nephi 31:17–18.) Hvordan viser vi vår villighet til å følge Jesu Kristi eksempel og holde hans bud?

Hvordan kommer vi videre på stien? (Se 2 Nephi 31:16, 20; Mosiah 5:7–9.)

Synd fører oss bort fra stien. Hvordan kommer vi tilbake? (Se 1 Nephi 10:18; 3 Nephi 9:13–14.)

Profeten Jakob forkynte at jødernes åndelige blindhet kom av at de “så forbi målet” (Jakobs bok 4:14). Hvordan kan vi unngå å se forbi målet?

Hva er målet?

“[Noen] er forblindet fordi de [ser] forbi målet’ (Jakobs bok 4:14), når målet er Kristus.”

Eldste Neal A. Maxwell (1926–2004) i De tolv apostlers quorum, “Jesus of Nazareth, Savior and King”, *Ensign*, mai 1976, 26.

Hvordan kan vi unngå å “se forbi målet”?

Hva vil det si å se forbi målet?

I bueskyting må du sikte på blinken hvis du ønsker å treffe den. Hvis du ser forbi blinken, vil du bomme. Det kan være én grunn til at ordet *synd* i Det nye testamente kommer av det greske ordet *hamartia*, som betyr “å bomme på målet”. Hva var jødernes synder som er nevnt i Jakobs bok 4:14?

Hvordan kan vi treffe målet?

“Hvis vårt hovedfokus, våre tanker og vår innsats dreier seg om å øke vår kjærlighet til den allmektige Gud, og gi av oss selv til andre, kan vi vite at vi har funnet den rette blinken og sikter på midtpunktet – og dermed blir Jesu Kristi sanne disipler.”

Eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum, “Sikt på midtpunktet”, *Liahona*, jan. 2017, 5.

Hva kan vi lære av allegorien om oliventreet?

BESKJÆRING fjerner døde grener og dårlig frukt fra et tre. Mesteren kappet av de døde grenene og kastet dem på ilden (se Jakobs bok 5:9). Hvordan hjelper Gud oss å "beskjære" vårt liv for synd og svakheter?

GRAVING innebærer å fjerne hindringer, som ugress, rundt et tre. Graving sikrer at ingenting vil hindre treets evne til å vokse. Hvilke hindringer hindrer oss i å vokse åndelig?

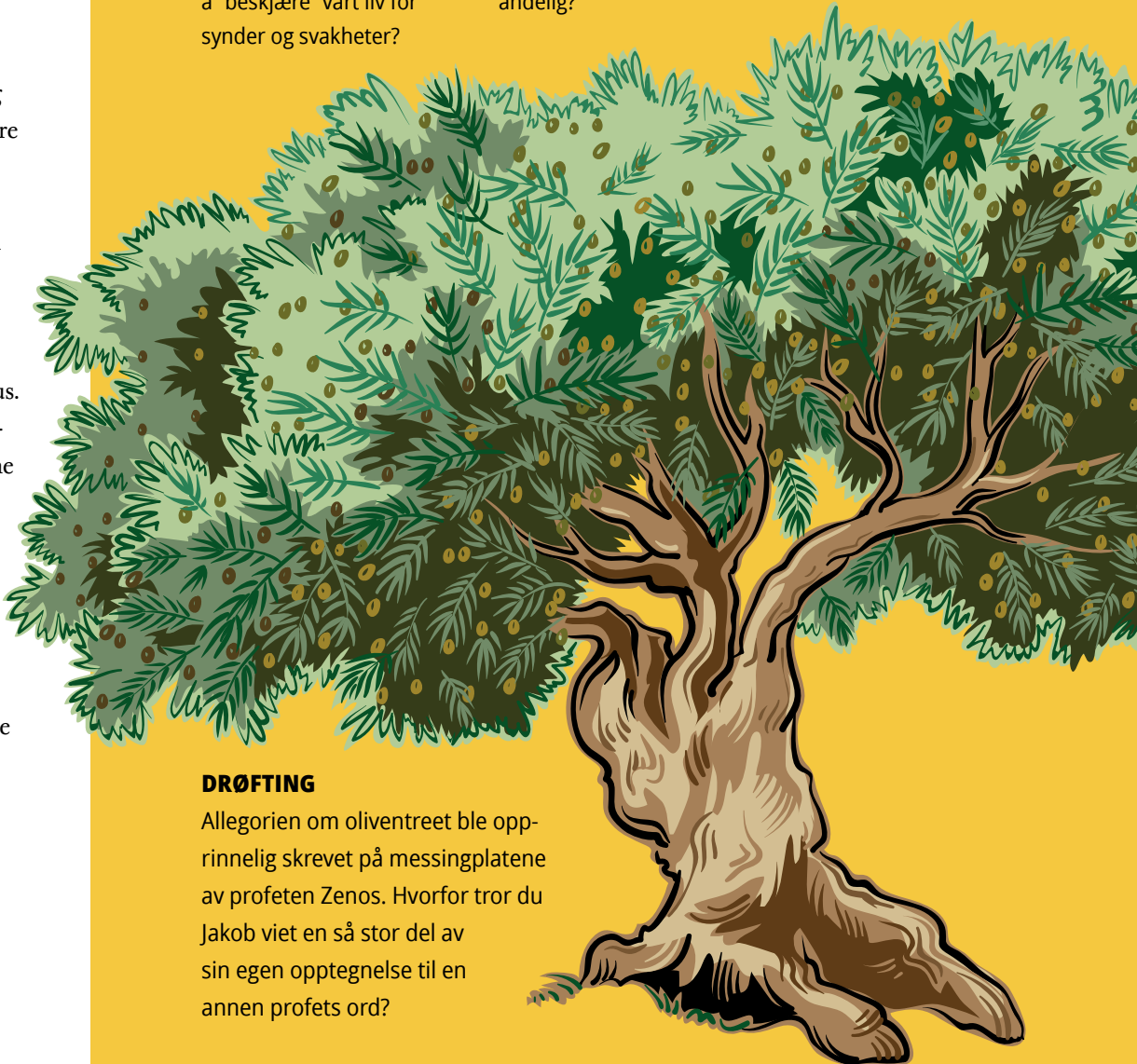

Å **GI NÆRING** holder et tre friskt ved å gi mineraler og andre næringsstoffer. I likhet med trær trenger vår ånd næring. Hvordan kan vi gi næring til vår ånd?

Allegorien om oliventreet finner olivenhagens mester oliventreet sitt i dårlig forfatning og sier: "Jeg vil beskjære [treet] og grave omkring det og pleie det og gi det næring" (Jakobs bok 5:4).

Gjennom hele allegorien besøker mesteren og hans tjener vingården flere ganger (se Jakobs bok 5:15–18, 29–32, 37–42). Hver gang blir prosessen med beskjæring, graving og å gi næring gjentatt.

Olivenhagens mester symboliserer Jesus Kristus. Treet og dets grener symboliserer hans folk. Denne allegorien er mye mer enn en historie om trær og frukt. Den er et mektig vitne om Guds engasjement i sine barns liv og Frelserens misjon, og hans kjærlighet til hele menneskeheten.

DRØFTING

Allegorien om oliventreet ble opprinnelig skrevet på messingplatene av profeten Zenos. Hvorfor tror du Jakob viet en så stor del av sin egen opptegnelse til en annen profets ord?

“Når vi **INNGÅR**
PAKT MED ALT vi
er, kan vi **BLI TIL**
NOE MER enn
det vi er.”

Eldste Gerrit W. Gong i De
tolv apostlers quorum,
“Paktstilhørighet”, 80,
uthevelse tilføyd.

Vårt behov for å vise kjærlighet og yte omsorgstjeneste

“Vi vet alle hvordan vi kan forbedre oss. Det er nødvendig å gjentatte ganger påminne hverandre, men det er behov for kjærlighet og å hjelpe hverandre og, på denne måten, skape en atmosfære av villighet til forandring.”

Eldste Hans T. Boom i De sytti,
“Vite, elske og vokse”, 105.

RÅD FRA PRESIDENT NELSON

Under generalkonferansen ga president Russell M. Nelson viktige råd til de siste dagene hellige.

Han oppfordret ungdom til å:

- “Kvalifisere dere til en tempelanbefaling for begrenset bruk” (“Avslutningsord”, 121).
- Huske hans innbydelse om å “bli med i Herrens ungdomsbataljon” for å samle Israel (“Vitner, Det aronske prestedømmes quorumer og Unge kvinners klasser”, 39).

Han rådet kvinner til å:

- “[Søke] å forstå hva Herren vil at [du] skal vite og gjøre,” og “med bønnens hjelp å studere kapittel 25 i Lære og pakter og finne ut hva Den hellige ånd vil lære deg.”
- “[Skifte] fokus bort fra verdslige distraksjoner,” og “[inntre og fortsette] i denne livslange prosessen med å innvie ditt liv til Herren.”
- Undervise i Jesu Kristi lære og ha “innflytelse i familien, i menighets- og stavsråd.”
- Yte tjeneste, be, faste, studere Skriftene, yte tjeneste i tempelet og gjøre slektshistorie; alt dette “vil åpne himlene for dere”.
- “Med bønnens hjelp å studere *alle* de sannheter dere kan finne om prestedømskraft,” og begynne

med Lære og pakter kapittel 84 og 107. (Se “Åndelige skatter”, 77, 79.)

Han oppfordret alle Kirkens medlemmer til å

forberede seg til generalkonferansen i april 2020 ved å:

- Lese Joseph Smiths beretning om Det første syn.
- Grunne på hvordan Mormons bok og hendelsene som fulgte etter Det første syn har utgjort en forskjell for oss og våre nærmeste.
- Gjøre de nye videoene fra Mormons bok til en del av vårt personlige og familiens studium.
- Velge våre egne spørsmål, utarbeide våre egne planer og fordype oss “i gjenopprettelsens strålende lys”. (Se “Avslutningsord”, 122.)

Alle sidetallene kommer fra novembernummeret 2019 av *Liahona*.

GÅ DYPERE

Gå på paktens sti

For å holde de to store bud, sa president Dallin H. Oaks, "balanserer vi på en tynn linje mellom lov og kjærlighet – holde budene og gå på paktens sti, mens vi har kjærlighet til vår neste på veien. Denne veien krever at vi søker guddommelig inspirasjon" ("To store bud," 75). Se eller les budskapet hans og budskapene til følgende talere om styrke på paktens sti:

- Eldste Terence M. Vinson, som sa: "Det vi trenger her er mindre Wi-Fi og mer Nephi!" ("Frelserens sanne disipler", 9).
- Bror Stephen W. Owen, som oppfordret oss til å søke "åndelig næring" ved å koble oss fra verden og koble oss til himmelen ("Vær trofast, ikke troløs", 12).
- Søster Michelle Craig, som talte om "fire måter [å] øke [din] åndelige kapasitet til å motta åpenbaring" ("Åndelig kapasitet", 19).
- Eldste Gary E. Stevenson, som sa: "Vi må fortsette å være trofaste og årvåkne, for det er den eneste måten å skjelne sannhet og høre Herrens røst gjennom hans tjenere." ("Bedra meg ikke", 96).
- President M. Russell Ballard, som sa: "Noe av det viktigste vi kan lære i dette liv, er hvordan vi kan legge vekt på vår evige åndelige natur og kontrollere våre onde ønsker" ("Gi ånden kontroll over kroppen", 109).
- Eldste Peter M. Johnson, som underviste oss om hvordan vi kan overvinne motstanderens tre redskaper: Bedrag, avledning og motløshet ("Kraft til å overvinne djevelen", 110-12).

HVORDAN ...

Dele evangeliet med andre

Når det gjelder å dele evangeliet med andre, stilte søster Cristina B. Franco følgende spørsmål og sa så til Kirkens medlemmer: "Svaret på alle disse spørsmålene er ja! Vi kan gjøre det!"

- "Kan vi innby en venn som ikke er av vår tro til å komme til kirken sammen med oss på søndag?"
- "Kanskje vi kan gi bort et eksemplar av Mormons bok til en slektning eller en venn?"
- "Kan vi hjelpe noen å finne sine forfedre på FamilySearch eller dele med andre det vi har lært i løpet av uken når vi har studert *Kom, følg med meg?*"
- "Kan vi bli mer lik vår Frelser Jesus Kristus og dele med andre det som bringer oss glede i vårt liv?"

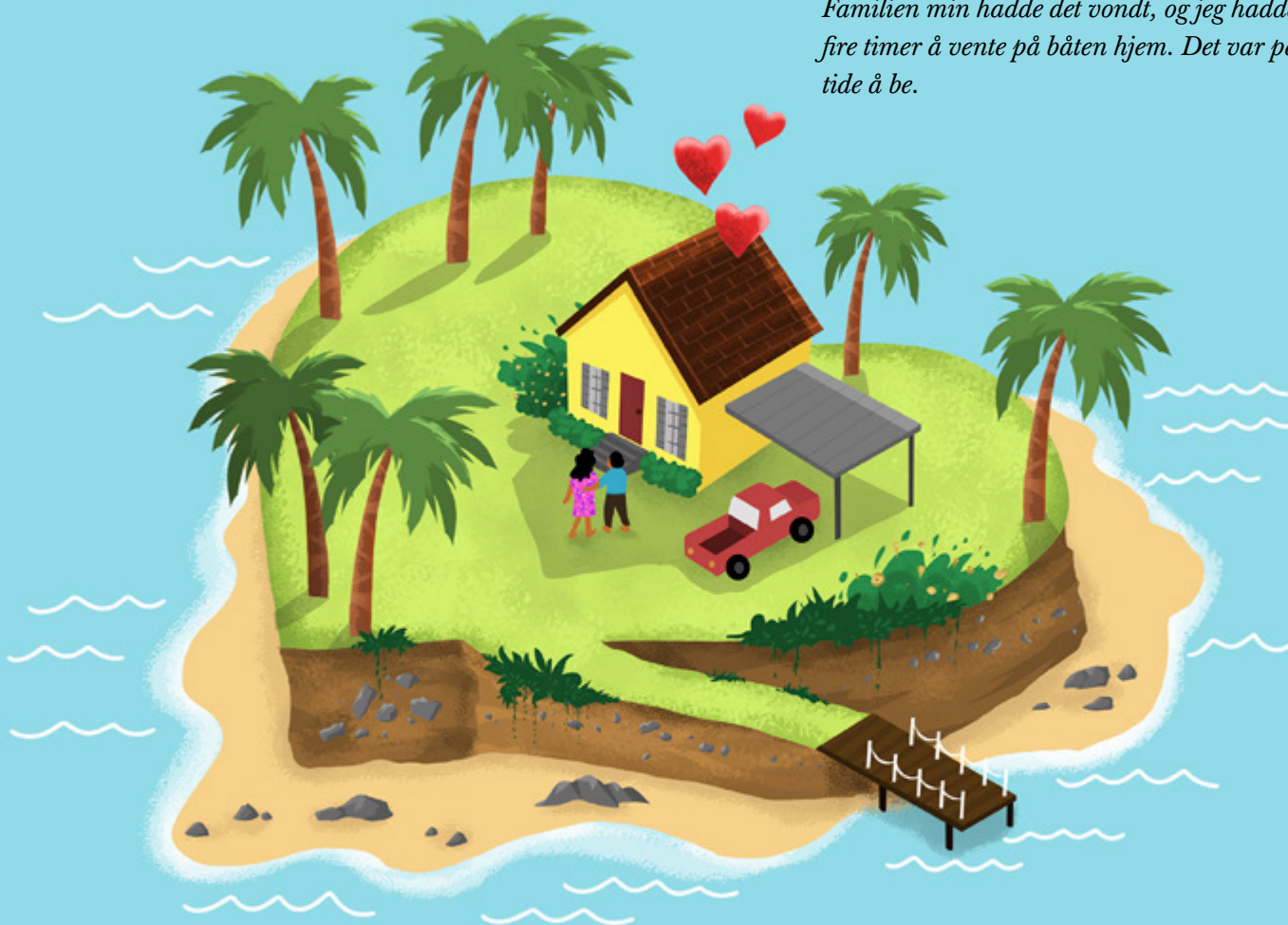
Søster Cristina B. Franco, annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap, "Finn glede i å dele evangeliet med andre", 85.

Inspirasjon på bryggen

Av Afatia Silaga

Familien min hadde det vondt, og jeg hadde fire timer å vente på båten hjem. Det var på tide å be.

Jeg var på båttur borte fra hjemmet da jeg fikk nyheten om at det hadde vært en stor krangel i familien tidligere den dagen. En *veldig* stor krangel.

Min kone var sint. Barna mine var sinte. Alle var såret. Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre.

Jeg hadde tatt arbeidsbilen min tidlig den morgenen fra min hjemby Upolu på Samoa, og kjørt ombord på

fergen til Savai'i på Samoa. Denne turen tar flere timer hver vei.

Da jeg hadde snakket med min kone på telefonen og hørt sinnet i stemmen hennes, må jeg innrømme at det var vanskelig for meg å tenke på å komme hjem til denne situasjonen. Jeg var ikke sikker på hvordan jeg kunne bidra til å løse så mange såre følelser i familien.

Jeg stoppet ved kaien og begynte å

be. De neste fire timene satt jeg i bilen og ba for familien min mens jeg ventet på båten hjem.

Etter en lang stund i bønn fikk jeg en tydelig åndelig tilskyndelse. "Bare vis din kjærighet til barna. *Vis kjærligheten.* Si til dem: 'Jeg er glad i dere, og Gud er glad i dere.'"

Jeg har alltid kommet overens med barna mine. De vet at jeg er glad i dem,

og de vet hvor mye de betyr for meg. Men jeg forsto tydelig, ved åpenbaring, at det å vise enda større kjærighet ville være det eneste som kunne forene familien min igjen.

Da jeg kom hjem sent den kvelden, var min kone fremdeles svært opprørt. "Hva skal du gjøre?" spurte hun meg.

Jeg fortalte henne om åpenbaringen jeg hadde fått. Jeg sa at jeg følte at vi trengte å vise vår kjærighet til våre barn enda tydeligere. "Jeg tror det vil være nøkkelen til å lege smerten alle føler," sa jeg. Vi bestemte oss for å gjøre et forsøk.

Dette var den kvelden vi vanligvis hadde vårt ukentlige familieråd. Men på grunn av krangelen ønsket de fleste i familien å avlyse det denne uken. Min kone og jeg bestemte oss for å ha familieråd uansett.

Til å begynne med sa ingen et ord. Jeg forsto at det hadde vært mye tårer og såre følelser i familien den dagen.

Så begynte min kone å snakke. "Jeg vil bare at dere skal vite hvor glad jeg

er i dere alle," sa hun. Jeg så endringen i kroppsspråket deres. Alle hadde sittet på kanten av stolen. Men straks min kone begynte å forklare hvor glad hun var i dem, lente barna seg tilbake og slappet av. Snart åpnet de seg også. Jeg sa også hvor inderlig glad jeg var i dem og hvor glad jeg var for at vi var en familie.

Dette løste hele problemet. Det var fantastisk. Alt sinnet var borte fra hjemmet vårt, og vi klarte å reparere det som var ødelagt.

Familien min er ikke fullkommen. Men vi er veldig glad i hverandre. Og vi tar oss tid til hverandre. Enten det er å stå opp tidlig for å lese i Skriftene sammen, gå i kirken sammen, spille basketball sammen, spise sammen eller bare høre på musikk sammen, arbeider vi hardt for å bevare samholdet.

Gjennom det hele vet min kone og jeg mer enn noen gang hvor viktig det er å vise vår kjærighet til våre barn. ■

LÆRDOMMER FRA DENNE FAREN

- Bror Silaga erkjente at han ikke ville være i stand til å løse dette problemet på egenhånd. Han ba i flere timer for å søke åpenbaring om hvordan han kunne hjelpe familien.
- Familien Silaga har Jesus Kristus i sentrum i hjemmet sitt. Til tross for en travel timeplan våkner de tidlig for å studere Skriftene som familie. De holder familieråd hver uke. De går i kirken. De gjør alt de kan for å bringe evangeliets velsignelser inn i sitt hjem og sin familie.
- Bror Silaga rådførte seg med sin hustru før de snakket med barna om krangelen.
- Bror og søster Silaga forteller regelmessig barna hvor glad de er i dem.
- Familien Silaga arbeider sammen, men de leker også sammen. De er eksempler på følgende råd som ble gitt av eldste Dieter F. Uchtdorf i De tolv apostlers quorum: "I familieforhold staves egentlig *kjærighet t-i-d*, tid. Å ta seg tid til hverandre, er nøkkelen til harmoni i hjemmet" ("Det som betyr mest" *Liahona*, nov. 2010, 22).

Unge voksne

I denne delen

44 Nye medlemmer: Det er her du hører hjemme

Av Brian S. King

46 Tilhørighet i Kirken i lys av ufruktbarhet

Av Jodi King

Bare digitalt

Vi ønsker alle å passe inn

Av Eric B. Murdock

Å komme tilbake til Kirken til åpne armer

Av Rachelle Wilson

Hvordan overleve søndagen som innadvendt

Av Aspen Stander

Finn disse artiklene og mer:

- På liahona.ChurchofJesusChrist.org
- I **UV-ukentlig** (under "Unge voksne" i Gospel Library)

Fortell din historie

Har du en fantastisk historie å dele? Eller ønsker du artikler om bestemte emner? I så fall ønsker vi å høre fra deg! Du kan sende inn artikler eller tilbakemeldinger på liahona.ChurchofJesusChrist.org.

Vår delte kamp for å føle at vi passer inn

Har du noen gang gått inn i et rom og følt at alle så på deg? Eller verre – følt at ingen la merke til deg i det hele tatt? Det har jeg. Slike situasjoner kan være sårende fordi vi alle har en lengsel etter å passe inn.

Jesu Kristi evangelium bringer oss sammen. Men noen ganger kan våre forskjellige omstendigheter gjøre det **vanskelig å føle at vi passer inn**. Blant de mange enkeltpersonene som utgjør Kirken, er det nye konvertitter som kanskje **prøver å finne seg til rette**. På side 44 forklarer jeg hvordan mitt perspektiv på det å passe inn og oppfylle Herrens forventninger til oss har forandret seg.

Det finnes også mange som Jodi og mannen hennes, hvis kamp med ufruktbarhet eller andre prøvelser kan få dem til å føle at de ikke passer inn. Les historien hennes på side 46.

I artikler som bare finnes digitalt, forteller Rachelle hvordan imøtekommende medlemmer gjorde hele forskjellen da hun kom tilbake til kirken. Eric underviser at **vi alle trengs** i Kristi legeme, og Aspen deler hvordan man kan passe inn og trives i kirken som en mer innadvendt person.

Kirken er full av personer som ikke føler at de passer inn. Du er kanskje en av dem. Men **vi kan alle gjøre vårt** for å få alle medlemmer til å føle seg velkommen. For det å passe inn handler ikke om omstendighetene – det handler om hvem du egentlig er og hvem du prøver å bli. Som Guds barn passer vi alle inn i Kristi kirke.

Vennlig hilsen

Brian S. King

Nye medlemmer:

Det er her du hører hjemme

Forsøker du å
leve opp til feil
forventninger?

Av Brian S. King

Hvordan presenterer du deg selv når du møter noen? Hva er det som er viktig for din identitet? Jeg heter Brian og jeg tilhører Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Men jeg har ikke alltid følt denne tilhørigheten.

Jeg ble medlem av Kirken det første året på universitetet. Det virket som om det bare var noen øyeblikk etter dåpen min at velmenende medlemmer begynte å spørre: "Skal du reise på misjon?" Å reise på misjon var noe jeg ennå ikke hadde tenkt alvorlig igjennom, men jeg følte at det forventede svaret var: Ja.

Er jeg god nok?

Litt over et år etter at jeg ble medlem av Kirken, mottok jeg mitt misjonskall til England og dro, ivrig etter å undervise. I løpet av noen få dager innså jeg imidlertid at jeg hadde stor hjemlengsel. Jeg var ikke forberedt på å tjene en heltidsmisjon.

Da jeg fortalte misjonspresidenten om mine følelser, følte han seg inspirert til å synge "Det er solskinn i min sjel i dag" (Salmer, nr. 177) over telefonen. Det virket litt rart på meg, men det fylte meg med følelser av lys og varme.

Likevel befant jeg meg en uke senere på et fly på vei hjem. Jeg kjempet med følelsene mine hele flyturen hjem. Jeg følte meg overveldet av bekymring over hva andre ville synes om mine valg. Jeg var sint på meg selv fordi jeg ikke tjente i to fulle år – tross alt hadde jeg reist fra venner og familie og utsatt skolegang for å reise på misjon. Jeg hadde gjennomgått stor hjertesorg, og nå føltes det som om min himmelske Fader hadde forlatt meg i nødens stund. Jeg undret til og med på om jeg fremdeles hørte til i Kirken, fordi jeg ikke hadde levd opp til enhver forventning.

Kom som du er

En uke etter hjemkomsten inviterte min beste venns familie meg hjem til seg for å se et generalkonferansemøte. Det var det siste jeg ville. Men jeg dro.

Halveis gjennom møtet gikk eldste Jeffrey R. Holland til talerstolen og sa: "Det er solskinn i min sjel i dag" – det samme som misjonspresidenten min uventet hadde sunget to uker tidligere. Ånden hvisket: "Dette er Kirken der du hører hjemme i." Hele perspektivet mitt endret seg i løpet av de neste 15 minuttene.

Det er lett å føle at man ikke hører hjemme, når vi føler at vi kommer til kort og ikke har levd opp til hverandres forventninger. Vi kommer alle til kort (se Romerbrevet 3:23). Og ja, Gud sier at det fremdeles er rom for hver enkelt av oss i hans Kirke (se 1 Korinterbrev 12:20–23).

I konferansetalen underviste eldste Holland oss: "'Kom som du er,' sier en kjærlig far til hver av oss, men han legger til: 'Ikke planlegg å forbli som du er'" ("Sanger som synges og ikke synges", Liahona, mai 2017, 51). Gud ønsker oss her uansett hvem vi er eller hva vi har gjort, fordi det gir ham mulighet til hjelpe oss å endre oss til hvem vi vil bli (se 3 Nephi 18:22).

Før jeg hørte eldste Hollands tale, trodde jeg at å tilhøre betyr å leve opp til enhver forventning. Nå forstår jeg at Herrens kirke ikke er for de fullkomne, men for å fullkommengjøre de som ikke er det. Og når du prøver å følge ham, så hører du til i Hans kirke. ■

Brian S. King har hovedfag i familiestudier ved Brigham Young University. Han er født og oppvokst i det landlige North Carolina i USA, hvor han liker å tilbringe tid oppe i fjellene.

FEM TING jeg skulle ønske jeg visste som et nytt medlem:

1. **Vær deg selv.** Din unike personlighet og dine spesielle gaver styrker Kirken som helhet (se 1 Korinterbrev 12).
2. **Bli med.** Å omgås andre som har samme verdier som deg vil hjelpe deg å holde deg på paktens sti.
3. **Dra til tempelet.** Å være i tempelet – eller forberede deg å dra – vil hjelpe deg å bevare et evig perspektiv.
4. **Fokuser på det som er viktigst.** Når ting blir overveldende, fokuser på å holde pakter og forberedelse til å inngå pakter.
5. **Vær tålmodig med deg selv.** Ikke mål deg selv opp mot andre, mens du går fremover i ditt eget tempo.

Tilhørighet i Kirken i lys av ufruktbarhet

Å takle ufruktbarhet fikk meg til å føle at jeg ikke passet inn i kirken.

Av Jodi King

Jeg følte aldri at jeg ikke passet inn i kirken før min mann, Cameron, og jeg begynte å streve med ufruktbarhet. Barna og familiene som jeg vanligvis hadde gledet meg over å se i kirken, begynte nå å gi meg sorg og smerte.

Jeg følte meg ubrukkelig uten et barn i armene eller en bleiepose i hånden. I Hjelpeforeningen ble lekegrupper bekjentgjort, mødre pratet, og det virket som om hver leksjon ble knyttet til morsrollen.

Jeg var i villrede.

Jeg hadde ikke noe barn å ta med til lekegruppen. Jeg hadde ingen personlige historier å fortelle om å oppdra barnet mitt i evangeliet.

Jeg ønsket desperat å delta i samtalene om morsrollen og å bli venner med søstrene i menigheten, men jeg følte at det ikke var noe bånd mellom oss fordi jeg ikke var mor.

Den vanskeligste søndagen var vår første i en ny menighet. Fordi vi ikke hadde barn, ble vi spurt om vi var nygifte, og når vi hadde tenkt å få barn. Jeg hadde blitt ganske flink til å besvare disse spørsmålene uten å la dem gå inn på meg – jeg visste at det ikke var meningen at de skulle være sårende.

Men akkurat denne søndagen var det spesielt vanskelig å besvare disse spørsmålene. Vi hadde nettopp funnet ut, etter å ha vært håpefulle, at vi – nok en gang – ikke var gravid.

Jeg gikk inn på nadverdsmøtet og følte meg nedstemt, og det var vanskelig for meg å besvare de typiske "bli kjent"-spørsmålene. Under nadverden så jeg meg rundt i forsamlingen etter andre unge ektepar uten barn som min mann og jeg kunne forholde oss til. Vi så ingen andre.

Men det var Søndagsskolen som virkelig knuste hjertet mitt. Leksjonen – som skulle handle om mødres guddommelige rolle – endret snart karakter og ble til en anledning til å luften frustrasjoner. Jeg ble skuffet, og tårene rant stille nedover kinnene mine da jeg hørte kvinner klage over en velsignelse jeg ville gi alt for.

Jeg løp ut av kirken. Til å begynne med ville jeg ikke tilbake. Jeg ville ikke oppleve den følelsen av isolasjon igjen. Men den kvelden, etter å ha snakket med min mann, visste vi at vi ville fortsette å gå i kirken, ikke bare fordi Herren har bedt oss om

det, men også fordi vi begge visste at gleden som kommer ved å fornye pakter og føle Ånden i kirken, overgår sorgen jeg følte den dagen.

Vi føler alle at vi ikke passer inn noen ganger

Denne opplevelsen fant sted for fire år siden. Tiden har gått. Og jeg har fremdeles ikke noe lite barn i armene mine eller en bleiepose i hånden, men jeg vet nå mer enn noengang at jeg hører hjemme i kirken.

Mens jeg har bearbeidet min egen sorg, har jeg blitt mer oppmerksom på menneskene rundt meg. Jeg ser meg fortsatt rundt i forsamlingen, men nå prøver jeg å legge merke til dem som kanskje har kommet til kirken og føler at de ikke passer inn. Og jeg har lært at vi alle føler at vi ikke passer inn noen ganger.

I Kirken er det enker, skilte og enslige medlemmer, de som har familiemedlemmer som har falt fra evangeliet, personer med kroniske sykdommer eller økonomiske vanskeligheter, medlemmer som opplever tiltrekning til samme kjønn, medlemmer som arbeider for å overvinne avhengighet eller tvil, nye konvertitter, nyinnflyttede, foreldre med barn som alle har flyttet hjemmefra, og listen fortsetter.

Vi kan alle føle at våre prøvelser eller omstendigheter hindrer oss i å passe inn, men sannheten er

Nå prøver jeg å legge merke til dem som kanskje har kommet til kirken og føler at de ikke passer inn.

at vårt unike liv og vår individuelle motgang faktisk er det som i størst grad gjør at vi passer inn i Kristi kirke.

Vi passer sammen med vår Frelser

Hensikten med å være medlem av Kirken er å følge ham. Vi passer sammen med vår Frelser, og derfor passer vi inn i hans kirke. Han har sagt: "Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile" (Matteus 11:28).

Frelseren oppfordrer oss til å komme til ham – uavhengig av våre omstendigheter. Vi kommer til kirken for å fornye våre pakter, for å styrke vår tro, for å finne fred og for å gjøre det han gjorde fullkomment i sitt liv – hjelpe andre som føler at de ikke passer inn.

Det kan være tilfeller da jeg er den eneste i Hjelpeforeningen som ikke har barn. Og tilfeller da folk fremdeles spør hvorfor vi ikke har barn. Dette kan være vanskelig, men for så mange vanskelige opplevelser er det enda flere som er gledesfylte.

Å føle Ånden i kirken og vise min kjærlighet til min Frelser vil alltid overgå enhver følelse av å være alene. Jeg vet at det er fred i Kristus. Jeg vet at det finnes helbredelse i å gå i kirken. Jeg vet at vi blir velsignet når vi fortsetter å gå. Våre prøvelser kan være forskjellige fra andres i kirken, men våre personlige erfaringer kan hjelpe oss å bli mer medfølende med andre som kanskje føler at de ikke passer inn. Og som følge av dette kan disse erfaringene forene oss.

Jeg vet at ved å bære vitnesbyrd og åpne mitt hjerte, kan jeg hjelpe andre å forstå at de – og alle som en – passer inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. ■

Jodi King vokste opp i Iowa i USA, og vil alltid kalle det hjem. Hun møtte og giftet seg med sin mann mens hun studerte ved Brigham Young University. Hun underviser for tiden i en barnehage og arbeider også som virtuell assistent.

UNGE VOKSNE

**FØLER DU AT DU
IKKE PASSER INN?**

*Unge voksne forteller hvordan
de har utviklet en følelse av
tilhørighet til Kirken.*

42

UNGDOM

**BRUK DENNE
MÅNEDENS NOTATER
FRA KONFERANSEN
TIL Å FORBEREDE
DEG, LYTTE TIL OG
LÆRE AV GENERAL-
KONFERANSEN!**

FORELDRE

**LÆR BARN Å
BE SOM ENOS**

V12-V13

V20-V23

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELIGE

Vennene

Lær om
ENOS!

Se side V12–13, V20–23

Hvordan taler vår himmelske Fader til oss?

Her er noen måter vi kan høre ham på:

**Av president
Dallin H. Oaks**
Førsterådgiver i Det
første presidentskap

Vår himmelske Fader kan tale til oss på mange forskjellige måter. Da Joseph Smith ba for å finne ut hvilken kirke som var den rette, viste vår himmelske Fader og Jesus Kristus seg for ham og snakket med ham ansikt til ansikt. Men vanligvis taler vår himmelske Fader til oss gjennom Den hellige ånd. Han gir oss tanker i vårt sinn og følelser i vårt hjerte.

En følelse av at Jesus elsker oss og at evangeliet er sant

En følelse av trøst når vi er triste eller ensomme

En følelse av lykke etter at vi har omvendt oss

En god følelse når vi hører vakker musikk eller ser inspirerende kunst

En følelse av fred om at noe er et godt valg

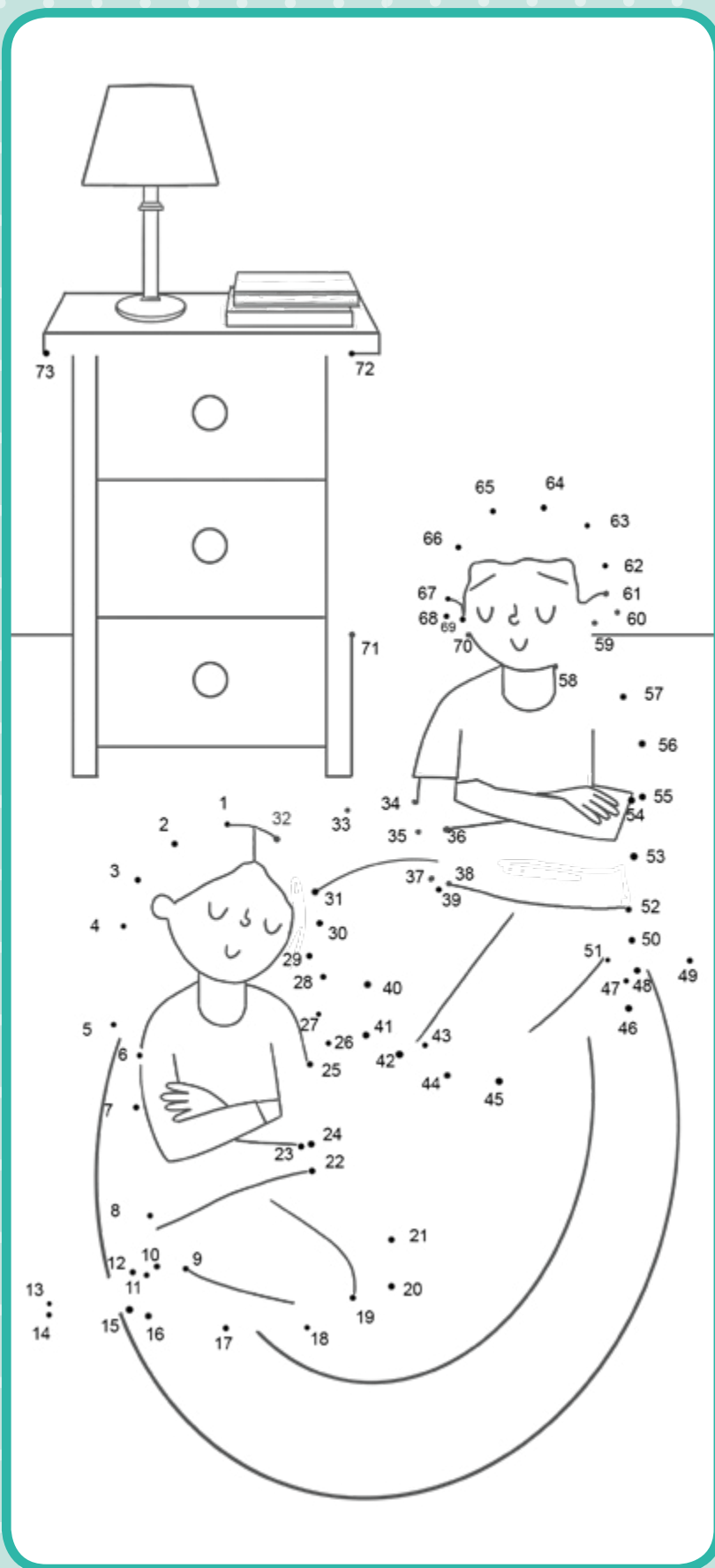
En følelse av å bli varslet om at noe er galt

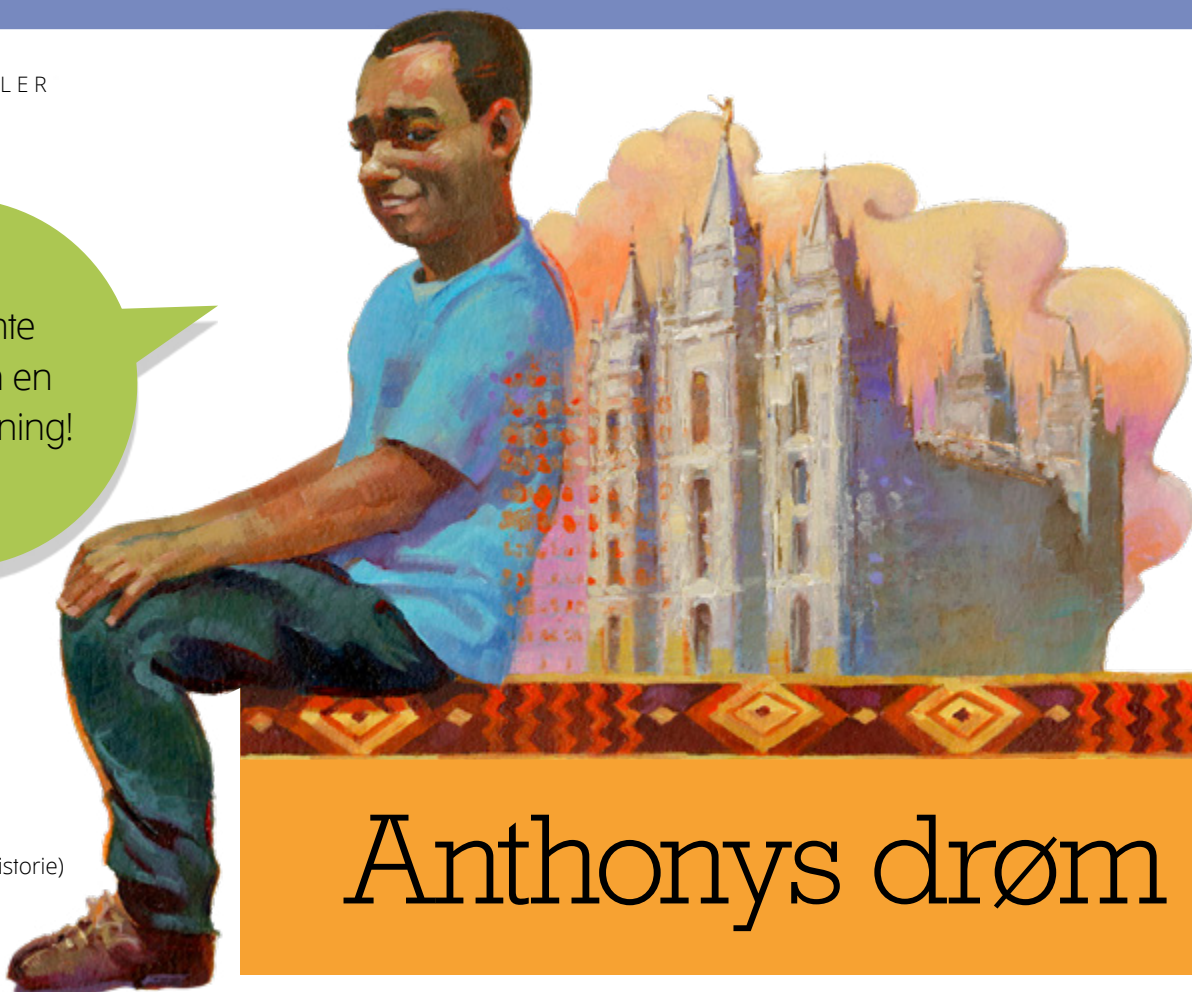

Velg det rette, og lytt

Når vår himmelske Fader taler til oss gjennom Den hellige ånd, kalles det "åpenbaring". Vår himmelske Fader og Jesus Kristus gir oss ikke åpenbaring om alt vi gjør. Men vi trenger ikke bekymre oss. Hvis vi prøver å velge det rette og lytte til Den hellige ånd, vil de hjelpe og veilede oss når det er viktig. ●

Tilpasset fra "Eight Ways God Can Speak to You" [Åtte måter Gud kan tale til deg], New Era, sep. 2004, 4–8.

Jeg drømte
stadig om en
vakker bygning!

Av Katie Morrell

Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

Anthony's drøm

Anthony var overrasket da han våknet. Dette var tredje gang han hadde den samme drømmen! I drømmen hadde en høy mann vist ham en vakker bygning. *Hva kunne det bety?*

Som lærer hadde Anthony besøkt mange steder utenfor landsbyen sin i Nigeria. Bygningen fra drømmen hans så ikke ut som noe han hadde sett før. Kanskje den egentlig ikke fantes. Men det var bare noe spesielt med den.

Etter hvert som årene gikk, tenkte Anthony fremdeles på drømmen sin, men han var bekymret for andre ting. Det brøt ut krig i Nigeria. Det var ikke trygt for Anthony og hans kone og barn å forlate huset sitt. Men det var vanskelig å være inne hele dagen. Anthony savnet å se sine venner og elever.

En dag fant Anthony et gammelt tidsskrift hjemme. Da han åpnet det, så han noe som virket kjent. Det var den vakre bygningen fra drømmen hans! Den *var* virkelig.

Bygningen tilhørte Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers

Hellige. *Jeg har aldri hørt om den kirken før,* tenkte

Anthony. Han ønsket å finne ut mer om den, men på grunn av krigen kunne han fremdeles ikke forlate huset. Han måtte vente.

Da krigen endelig ble avsluttet, sendte Anthony et brev til Kirkens hovedkvarter i Salt Lake City. Han spurte om de ville sende misjonærer for å undervise ham og familien hans. "Kan dere bygge kirken deres i byen min?" skrev Anthony.

Dette er
bygningen jeg
så i drømmene
mine!

“Vær så snill og send meg Skriftene slik at jeg kan undervise de andre landsbyboerne.”

Anthony ble lei seg da han fikk brev fra Kirkens hovedkvarter: “Akkurat nå har vi ingen misjonærer i ditt land.” Den gangen kunne de fleste sorte menn ikke ha prestedømmet. Og Kirken var ikke organisert i store deler av Afrika.

Men Anthony var flink til å vente på Herrens valg av tidspunkt. Selv om han ikke kunne bli døpt ennå, holdt han troen sin sterk.

Kirken sendte Anthony og familien hans Mormons bok og andre av Kirkens bøker. Anthony studerte bøkene og underviste de andre landsbyboerne om det han lærte.

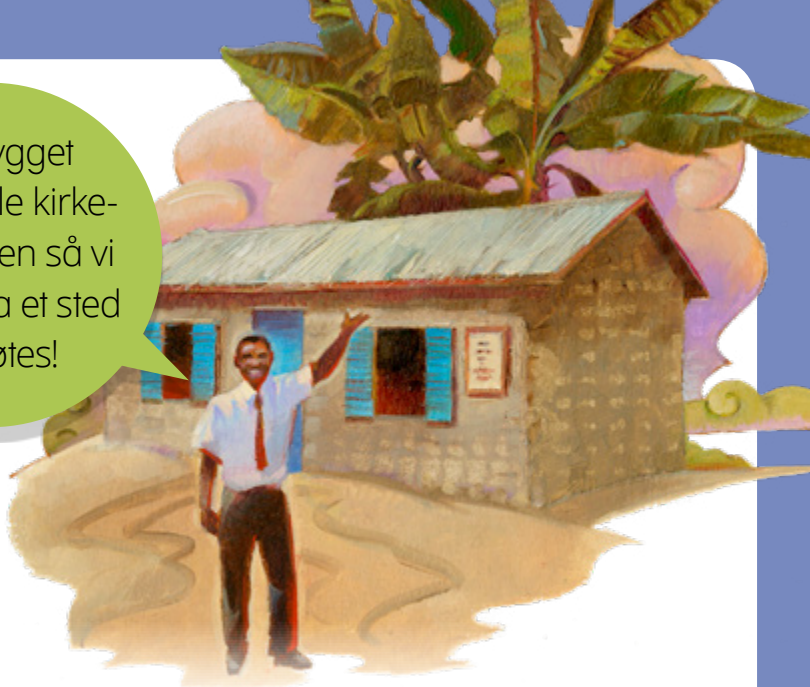
Så mange var interessert i evangeliet at Anthony ønsket et sted hvor alle kunne møtes.

Langs en vei med banantrær på begge sider bygget Anthony en liten kirkebygning med blå dør og skodder. På forsiden av bygningen sto det: “Nigerianske siste dagers hellige.”

Årene gikk. Så en dag fikk Anthony strålende nyheter. Gud fortalte profeten at *alle* verdige menn kunne motta prestedømmet. Kirken skulle sende misjonærer til Anthony's landsby!

Misjonærene ble overrasket over å finne en kirkebygning og så mange som var klare til å bli døpt. De ble forundret over Anthony's og de andre landsbyboernes tro.

Jeg bygget denne lille kirkebygningen så vi kunne ha et sted å møtes!

“Det har vært en lang og vanskelig ventetid,” sa Anthony til misjonærene, “men det spiller ingen rolle nå. Endelig har dere kommet.”

Anthony var den første som ble døpt i elven Ekeonumiri i Nigeria. Da den nye grenen ble organisert, ble han kalt som grenspresident. Hans hustru Fidelia ble president for Hjelpeforeningen. De ble beseglet i tempelet flere år senere.

Anthony fortsatte å dele sin tro med andre. Han fortalte ofte folk at evangeliets frø som var sådd i Nigeria, ville vokse til et stort tre. Verden ville bli overrasket over dets vekst.

Endelig døpt!

Anthony hadde rett. I dag er det mer enn 170 000 medlemmer av Kirken i Nigeria – og et vakkert tempel! Evangeliets frø som Anthony hjalp til med å så, fortsetter å vokse over hele verden i dag. ●

Anthony Uzodimma Obinna (1928–95)

sa at Kirken ville vokse i Nigeria og “bli et mektig senter for de hellige”. I dag er det syv misjoner, mer enn 50 staver og et tempel der!

Hei
fra
Samoa!

Talofa!
(“Hei” på samoansk), vi
heter Margo og Paolo.
Bli med oss når vi
besøker Samoa!

Mange på Samoa bor i
faler, som er hus uten
vegger. Matlaging gjøres
over et bål utenfor.

Folk på Samoa elsker å synge!
Disse barna forbereder seg til
å synge i Primær.

O LE EKALESIA A
IESU KERISO
O LE AU PAIA O ASO
E GATA AI

Slik sier man

“Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige”
på samoansk: *O Le Ekalesia a Iesu Keriso
o le Au Paia o Aso e Gata Ai.*

Mange holder griser og høner og
bruker hunder til jakt.

Kokosnøtter er en populær matvare på Samoa. Alle hjelper til med å høste dem og fjerne det ytre skallet. Skallene blir ofte brukt som brensel til matlaging.

Takk for at du utforsket Samoa sammen med oss. Vi ses neste gang!

Fordi de bor på øyer, er samoanere aldri langt unna havet.

Møt noen av vennene våre fra Samoa!

Jeg elsker å synge Primær-sangene. Favorittene mine er "Mor, fortell meg historien" og "Jeg er Guds kjære barn".

Mary V., 5 år, Savai'i på Samoa

Jeg vet at min himmelske Fader hører og besvarer mine bønner.

Alex S., 11 år, Upolo på Samoa

**Er du fra Samoa?
Skriv til oss!
Vi vil gjerne høre fra deg.**

Musikk for en bedre dag

Av David Dickson

Kirkens tidsskrifter

(Basert på en sann historie)

Elizabeth sparket et tomt kokosskall bortetter grusveien. Hun rynket pannen da det trillet av sted. Det hadde ikke vært en god dag.

Ikke i det hele tatt!

Lagi sa noe stygt til henne på skolen. Senere lo de andre barna da hun gjorde et mattestykke feil foran klassen. Og så ble formingsprosjektet hennes ødelagt.

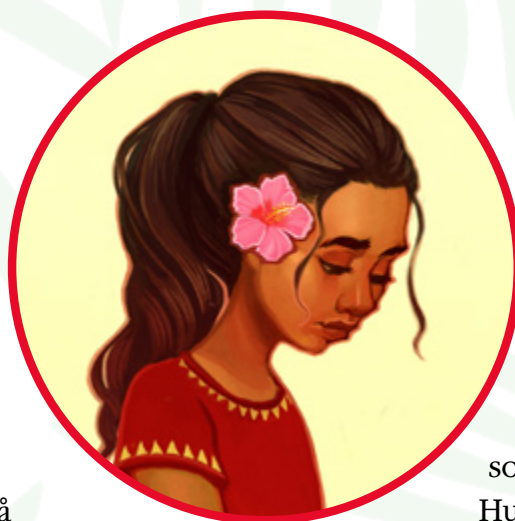
“Det er urettferdig!” sa Elizabeth. Hvem oppfant dårlige dager uansett?

Elizabeth plukket en pen hibiskusblomst. Det var i det minste én god ting i dag. Selv på en dårlig dag på Samoa kunne hun finne vakre blomster overalt.

Hun tvinnet den rosa blomsten inn i håret sitt og gikk hjem.

“*Talofa!*” sa pappa. “Hvordan har dagen din vært?”

Elizabeth så ned. “Ikke bra.” Hun gikk forbi de bråkete grisene i hagen og satte seg ved

siden av pappa på verandaen.

Pappa satt og lyttet mens hun fortalte ham alt om sin tunge dag.

“Det var leit,” sa pappa og klemte henne. “Jeg har hatt sånne dager. Vil du vite noe som hjelper meg?”

Hun nikket. “Ja, takk!”

Han begynte å synge en sang som Elizabeth kunne godt. Pappa sang denne vakre kjærlighetssangen til mamma hele tiden.

Hun lo og dyttet ham i skulderen. “Pappa!”

Han smilte. “Jeg mener det! God musikk hjelper meg å føle meg bedre. Og apropos musikk ...”

Elizabeth visste hva han skulle si. Det var på tide å øve på piano.

Fremfor alt ønsket Elizabeth å lære å spille piano slik at hun kunne spille sanger i kirken. Hun var allerede glad i å synge sammen med familien. Spesielt med pappa. Men det var vanskeligere å spille piano. Fingrene måtte jobbe for å finne notene.

“Jeg vet ikke om jeg har lyst til å øve i dag,” sa hun.

Pappa reiste seg. “Prøv å tenke på det du spiller. Salmer kan hjelpe oss å føle oss nærmere Gud.”

Så tok han av seg sandalene og gikk inn for å hjelpe til med middagen.

Elizabeth tok også av seg sandalene og gikk inn. Pappa hakket grønnsaker mens mamma rørte i frikassen.

Notene til “Fa’afetai i Le Atua” sto på keyboardet. Elizabeth elsket denne samoanske salmen. Den handlet om å takke Gud.

Elizabeth slo på det elektriske keyboardet og begynte å spille. “Tenk på det du spiller,” hadde pappa sagt.

Og det gjorde hun. Hun tenkte på alt hun var takknemlig for. Familien. Huset. Sang og musikk. Vakre Samoa.

Fingrene hennes begynte å finne notene lettere. Etter en stund begynte følelsene hennes å endre seg. Hun følte fred. Elizabeth smilte. Hun følte Den hellige ånd!

Lyden av hakking sluttet. Pappa begynte å nynne. Han sto ved siden av henne og begynte å synge.

Hun fortsatte å spille, og mamma ble også med. Elizabeth fortsatte å tenke på alle måtene Gud velsignet henne og familien på.

Til slutt lente pappa seg ned og spurte: “Føler du deg bedre?”

“Ja!” sa hun. “Du hadde rett. God musikk gjorde dagen min bedre!” ●

Hva hjelper deg å føle deg bedre på tunge dager?

Høy-jorder og prestedømsvelsignelser

Av eldste
Jack N. Gerard
i De sytti

“Talsmannen [er] Den Hellige Ånd” (Johannes 14:26).

Da jeg var gutt, hadde familien min en liten gård med kuer og jorder. Å vokse opp på en gård var hardt arbeid.

En varm sommerdag jobbet min bror og jeg ute på jorder. Det blåste kraftig, og det var mye støv i luften. Jeg hadde alvorlig allergi, og støvet fra høyet gjorde meg noen ganger syk. Jeg fikk tårer i øynene. Det var vanskelig å puste. Nesen min begynte til og med å blø fordi jeg hadde gnidd den så mye.

Da mor kom ut på jorder og så meg, ba hun meg komme inn i huset. Hun ba meg legge meg på sofaen med fuktig omslag over ansiktet. Noen minutter senere kom hun tilbake med to bønder. De gikk i kjeledress og var fullstendig dekket av høystøv.

Bøndene var medlemmer av menigheten vår. De la hendene på hodet mitt og begynte å gi meg en velsignelse. Pappa var ikke medlem av Kirken da, så han hadde ikke prestedømmet. Men jeg kommer aldri til å glemme følelsen jeg hadde da de andre gode mennene velsignet meg. Den var varm, fredelig og beroligende. Og jeg følte meg ikke like syk lenger.

Senere i livet forsto jeg at denne følelsen var Den hellige ånd. Noen ganger kalles Den hellige ånd Trøsteren. Jeg liker dette navnet fordi det var Den hellige ånd som ga meg trøst. Det fikk meg til å føle meg bedre både utenpå og innvendig.

Den hellige ånd er en stor velsignelse. Se etter den trøst som Den hellige ånd bringer, og prøv å ha den med deg hver dag. ●

Fra et intervju med Eliza Broadbent

Trøst fra Den hellige ånd

Det er mange måter å føle trøst fra Den hellige ånd på. Denne labyrinten viser bare noen få av dem. Kan du finne en vei gjennom labyrinten?

START

"Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke" (Johannes 14:27).

MÅL

Jeg kan be

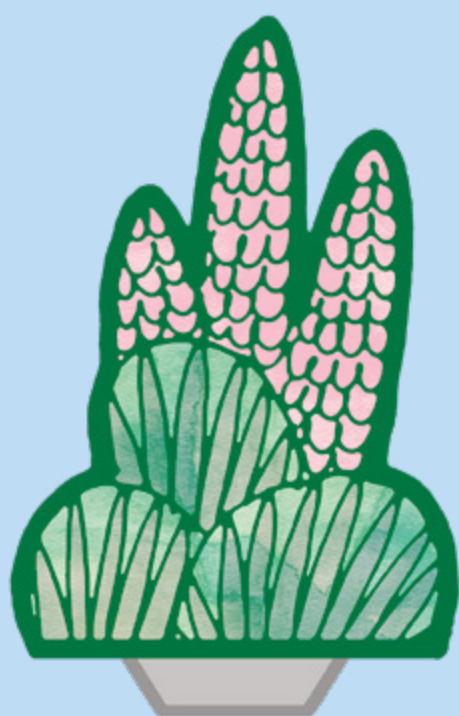
Enos ba hele dagen om det i Enos 1 i Mormons Bibelen
“Enos ba” p

Når du ber:

- Begynn med “Kjære Gud”
- Takk ham for velsignelser
- Fortell ham om din dag
- Be ham om det du trenger hjelp til
- 4. Avslutt med “I Jesu navn Amen”
- Ta deg tid til å lytte

Du vil kanskje ikke høre svar på andre måter, for Gud svarer på mange måter. Noen ganger tar det tid.

Lim eller tape disse bildene på en liten eske eller et kort for å lage en bønneskrin til Enos' huse.

e som Enos

g hørte Guds røst! Les
ons bok eller i historien
på side V20.

re himmelske Fader ..."

gnelser.

igen din eller følelsene dine.

u trenger, eller be for dem

su Kristi navn. Amen".

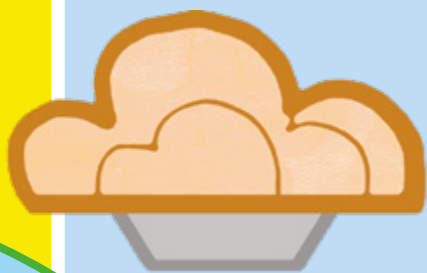
til Den hellige ånd.

Guds røst slik Enos gjorde, men du kan få

er eksempel gjennom tanker eller følelser.

å få svar. Men Gud elsker deg *alltid!*

er tape
ene på en
r på en pappbit
en scene fra
historie.

ILLUSTRASJONER: ADAM KOFORD

Vis og fortell

Da jeg ble døpt, var jeg svært glad for å ta dette store skrittet, for jeg visste at jeg fulgte Jesus ved å bli døpt og bekreftet.
Sary Del Mar R., 8 år, Valle del Cauca i Colombia

Det er en fin dag når familien sitter sammen for å se på generalkonferansen.
Faith M., 9 år, Dar es Salaam i Tanzania

Jeg liker generalkonferansen fordi jeg får se profeten tale og bære sitt vitnesbyrd. Han hjelper meg å forstå hva vår himmelske Fader ønsker at jeg skal gjøre.
Fuki M., 10 år, Shizuoka i Japan

Vi skulle be vår himmelske Fader om å hjelpe oss.
Yohann P., 8 år, Bretagne i Frankrike

Jeg elsker min himmelske Fader. Han liker når jeg gjør gode ting. Jeg er takknemlig til ham for alt han gir meg.
Vlad, 4 år

Familien er en viktig del av vår himmelske Faders plan. Jeg ønsker å leve sammen med familien min for evig i himmelen. Vi ber sammen, styrker og hjelper hverandre. Jeg elsker familien min.
Katya, 10 år

Finn den!

Denne familien liker å arbeide sammen for å samle mat å spise. Kan du finne 15 kokosnøtter?
Så kan du finne de andre skjulte tingene.

Av Marissa Widdison

Kirkens tidsskrifter

(Basert på en sann historie)

Isabelle elsket å be! Om morgenen holdt hun en "god morgen"-bønn. Hun takket vår himmelske Fader for solskinnet og en ny dag.

Ved lunsjtid fortalte Isabelle vår himmelske Fader om dagen så langt. Hun ba om hjelp til å være snill mot søstrene sine når de kom hjem fra skolen.

Ved sengetid ba Isabelles familie sammen.

De begynte alltid med å snakke om personer som kanskje trengte ekstra velsignelser.

I kveld sa pappa: "Vær så snill å be for onkel Dan. Han har mistet jobben sin."

Isabelle ble lei seg. Hun visste ikke mye om en voksen jobb, men hun visste at det var ille å miste jobben. Hun var glad i onkelen sin. Han laget kjempegodt popkorn. Og forrige gang han var på besøk, hadde han lært henne å slå hjul!

BE FOR onkel Dan

"Jeg ber om at han må finne seg en jobb," sa Maria. Hun var en av Isabelles eldre søstre. Det var hennes tur til å be høyt for familien.

Dagen etter spurte Isabelle pappa om onkel Dan hadde funnet seg en jobb ennå.

"Ikke ennå," sa pappa. "Noen ganger blir ikke bønner besvart med en gang."

"Skal vi fortsette å be for ham, da?" spurte Isabelle.

Pappa nikket. "Det ville bety mye for onkel Dan."

Hver dag fortsatte Isabelle og søstrene hennes å be for onkel Dan. De ba om at han måtte finne seg en jobb. De ba om at han

måtte ha nok penger til det han trengte. De ba om at han måtte føle seg elsket.

Isabelle var glad for at hun kunne hjelpe onkel Dan med bønnene sine. Å be for ham fikk henne til å føle seg glad og sterk.

De hjalp onkel Dan på andre måter også. Én dag hjalp de onkel Dan å rengjøre huset. En annen dag stakk Isabelle og mamma innom for å se en film sammen med onkel Dan.

Ukene gikk. Endelig hadde pappa gode nyheter.

"Onkel Dan har to jobbintervjuer denne uken!" sa pappa.

Isabelle ble glad. Hun var glad for at hun kunne be for dem hun var glad i. ●

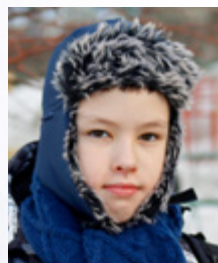
Hvem kan du be for?

Når jeg lytter til profetene, blir min tro på Jesus Kristus sterk!

(Se Jakobs bok 4:6.)

Jesu hjelpende hånd

Arsen, 9 år

En gang dro vi til et lekesenter for barn. En av aktivitetene var en veldig bratt bakke som du måtte klatre opp ved hjelp av et tau. Jeg prøvde å gjøre det mange ganger, men jeg kom bare tre fjerdedeler opp bakken. Like før jeg nådde toppen, falt jeg og skled ned til bunnen av bakken.

Det føltes som om jeg aldri ville klare å komme til toppen. Så klatret en ansatt raskt opp bakken og ga meg hånden sin derfra. Med hennes hjelp kom jeg lett til toppen.

Akkurat da tenkte jeg på Jesus. Han gjør det samme for oss. Når vi gjør så godt vi kan, men likevel ikke når målet, gir han oss sin hjelpende hånd. Denne opplevelsen var svært åndelig for meg, og jeg vil alltid huske den. ●

Enos ba

Enos var på jakt i skogen. Han begynte å tenke på Gud.

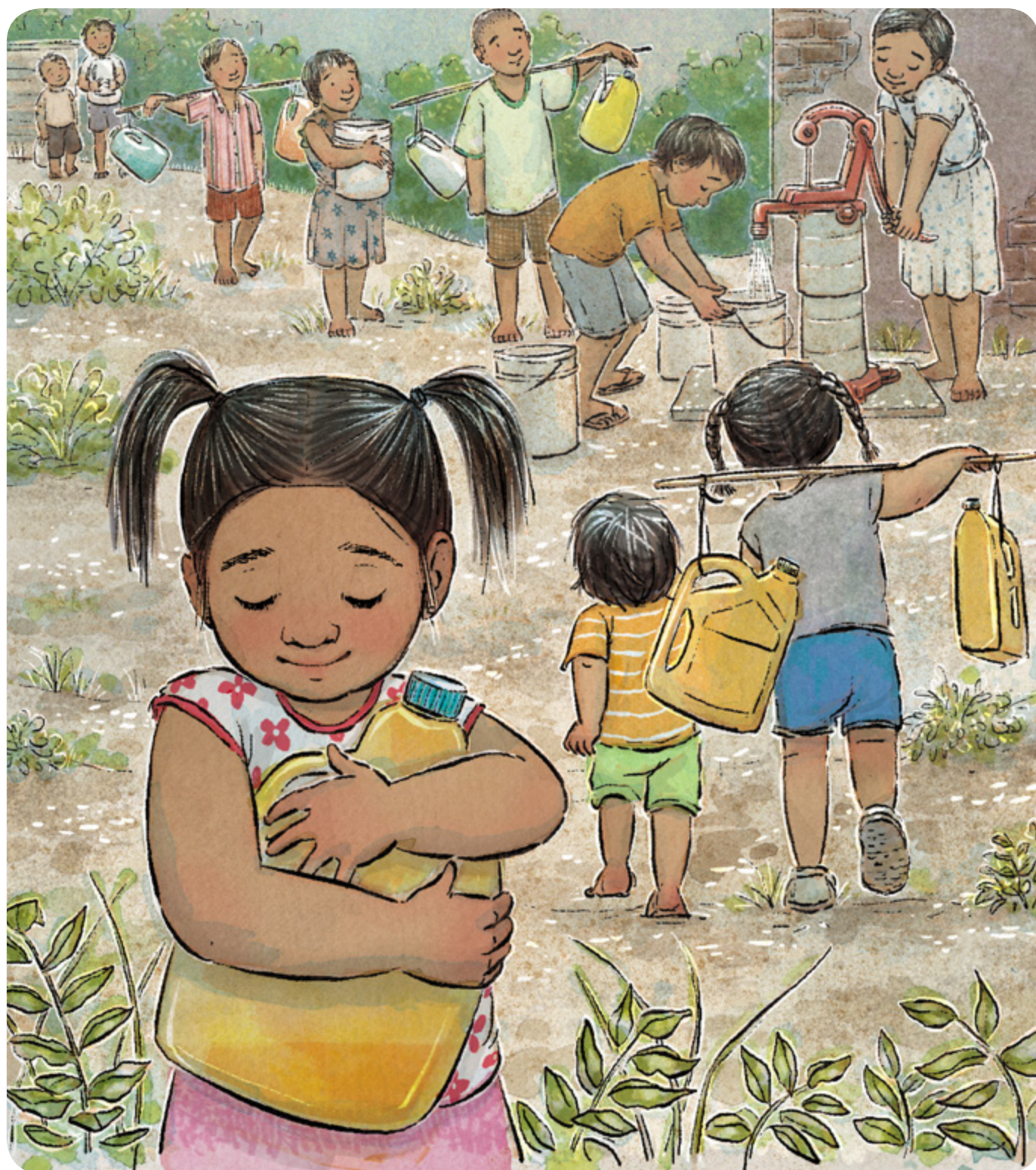

Han ønsket å bli bedre kjent med Gud. Så han ba. Han hørte Guds røst!

Gud sa at fordi Enos hadde tro på Jesus, var hans synder tilgitt. Enos ble glad. Men han sluttet ikke å be.

Enos ba for vennene sine.
Han ba for fiendene sine.
Han ba angående Skriftene.
Han fortsatte å be en lang stund!

Jeg kan be til Gud når som helst og hvor som helst.
Jeg kan hjælpe andre ved å be for dem. ●

Les denne historien i Enos' bok.

Enos ba med tro

Hvem trenger dine bønner i dag?

Kjære foreldre:

Denne månedens tidsskrift forteller historien om Enos. Foreldrene hans underviste ham om evangeliet mange ganger. Til slutt "sank [ordene deres] dypt" i hans hjerte (Enos 1:3). Vi skulle dele vårt vitnesbyrd med våre barn ofte. Vi vet aldri når ordene våre vil utgjøre en forskjell.

Hvor mange ganger kan familien finne ordet "be" i dette nummeret?

Gud blir glad når du snakker med ham!

Vennen

HVORDAN DU SENDER DITT BARNES KUNSTVERK ELLER ERFARING TIL VENNEN

Gå til liahona.ChurchofJesusChrist.org og klikk på "Submit an Article or Feedback" [Send artikkel eller tilbakemelding]. Du kan også sende det på e-post til liahona@ChurchofJesusChrist.org, sammen med barnets navn, alder, bosted og denne tillatelsen: "Jeg, [sett inn navnet ditt], gir Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige tillatelse til å bruke mitt barns bidrag i Kirkens tidsskrifter, på Kirkens nettsteder og sosiale medier, og muligens også i Kirkens rapporter, trykt materiell, videoer, publikasjoner og opplæringsmateriell." Vi gleder oss til å høre fra deg!

**Finn liahonaen som er
gjemt i bladet!**

INNHold

- V2** Fra Det første presidentskap: Hvordan taler vår himmelske Fader til oss?
- V4** Anthonys drøm
- V6** Hei fra Samoa!
- V8** Musikk for en bedre dag
- V10** Høy-jorder og prestedømsvelsignelser
- V12** Jeg kan be som Enos
- V14** Vis og fortell
- V15** Bare moro: Finn det!
- V16** Be for onkel Dan
- V18** En glimrende idé
- V19** Jesu hjelpende hånd
- V20** Historier fra Skriftene: Enos ba
- V23** En side å fargelegge: Enos ba i tro

PÅ OMSLAGET AV VENNEN
Illustrasjon: Ben Simonsen

